

ŠÉF NA KMÍNĚ

restaurační komedie

napsal: Petr Tomšů

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Scéna je rozdělena na dvě části motorestu. Jedna část zabírá jídelní salónek – bar a několik málo stolů připravených k prostírání. Zdi salónku jsou vyzdobeny autodíly – nárazníkem, poklicemi na kolo, budíky z palubovky, rozbitý volant...

Ze salónku se prochází kolem baru do druhé části, do kuchyně. V kuchyni je plno hrnců, varných desek, lednice, pracovních stolů.

K posouzení přidávám nápad s televizí. Ve většině obrazů je na jevišti přítomen kameraman, který vše jako natáčí. Prakticky by bylo možné, aby měl reálnou kameru a obraz online přenášel do velké televize umístěné někde na jevišti (nad barem?) a diváci by viděli, co zrovna zabírá. Během zkoušení by se určitě přišlo na milion dalších vtipných situací, které by příběh oživily a dodaly mu druhým pohledem další rozměr. Samozřejmě v praxi by určitý problém představoval kabel, který by vedl od kamery do televize, ale za tu přidanou hodnotu by to mohlo stát.

Pokud budete dělat přestávku, doporučuji po šestém obraze, kdy je posun v čase – uplyne noc a přichází trošku odlišná druhá část hry.

Ve hře je relativně hodně expresivních výrazů. Pokud uznáte za vhodné, že se bez některého obejdete a očekáváte návštěvu malých dětí, je možné jejich počet samozřejmě zredukovat (slov, ne dětí :)

POSTAVY

BEDŘICH:	kuchař motorestu
MARIE:	jeho žena
DÁŠA:	učnice
BÁRA:	servírka
LIŠKOVÁ:	majitelka motorestu
ŠÉF:	televizní kuchař
BERGMANOVÁ:	režisérka
KAMERAMAN:	kameraman s kamerou
INSPEKTOR:	vyšetřoval, hraje si na Colomba

OBRAZ 1

V kuchyni jsou na plotnách hrnce, pánve, příprava jídel je v plném proudu. Do kuchyně vběhne kuchař Bedřich v pracovním bílém oblečení.

BEDŘICH: A sakra, a sakra, tady se něco pálí.

Bere si rukavice a vytahuje z trouby pekáč se sekanou.

BEDŘICH: Je to spálený. No je to spálený. Já tu holku zabiju. Tady tu půlku můžu klidně vyhodit. (*volá dozadu*) Dášo! Dášeno!

Přichází Dáša. Vypadá v pohodě, usmívá se, v ruce mobil. Na sobě má také bílé oblečení.

BEDŘICH: Kde se flákáš? Nemělas hlídat v kuchyni? Spálila se ti sekaná, jestli ti to nevadí.

DÁŠA: Měla jsem telefon.

BEDŘICH: Já jsem měl taky telefon, než mi ho ukradli. Ale sekanou jsem nespálil. Co s tím teď mám dělat?

DÁŠA: No ale podívejte! (*zvedne sekanou – je to ovál, z poloviny bílý a z poloviny černý*) Tahle půlka je dobrá a z té druhé bych to tady a tady a tady vyřezala a je to.

BEDŘICH: To je sekaná, to není totem. Tu si nemůžeš vyřezávat, jak se ti zlíbí. Brambory máš hotové?

DÁŠA: Jo brambory?

Dáša jde k jednomu velkému hrnci a trochu nadzvedne pokličku.

DÁŠA: Já myslím, že už budou.

BEDŘICH: Jo? A to poznáš podle páry? Nebo podle lišejníku na hrnci? Ukaž, dej to sem.

Bedřich zvedne pokličku a vařečkou promíchá brambory.

BEDŘICH: Ještě pět minut to nech vařit. Osolené to máš?

DÁŠA: Snad jo.

BEDŘICH: Snad jo. Za takovou odpověď bych střílel. Tohle musíš vědět! To je základ! Co vás v té škole učí? Chodíš tam dva roky a umíš s bídou uvařit brambory.

DÁŠA: Včera jsme měli počítače, angličtinu a nutriční tabulky.

BEDŘICH: No prosím. A jak se dělá svíčková nic. Běž radši nakrájet zeleninu. Já tady vyřežu tu sekanou. Nevíš, kde je Marie?

DÁŠA: Vaše paní šla do sklepa.

BEDŘICH: Potřebuju obalit řízky. Má přijet ten polský zájezd. Ve sklepě je neobalí.

Do kuchyně přichází Marie.

MARIE: Když si tak chytrý, tak si je obal sám.

BEDŘICH: Ale ovšem, já už tady můžu klidně i zametat. Tak mi aspoň dohlídni na ty polívky.

Bedřich jde obalovat řízky a Marie k hrncům. Všimne si spálené sekané.

MARIE: Máš tady spálenou sekanou.

BEDŘICH: Víš, že jsem si ani nevšiml? Já myslel, že tam leží mrtvý slávista.

MARIE: Nech si ty svoje humory. Kdyby ses víc staral o kuchyni, tak by se to nestalo.

BEDŘICH: Tak zaprvé sekanou spálila tady slečna z učiliště. A za druhé to není tak hrozný, dá se to ještě ořezat a použít. Naštěstí máme polní kuchyni z druhé světové války, takže nám trouba peče jenom do půlky.

MARIE: A řekls to Liškové?

BEDŘICH: Už asi stokrát. Je to marné, paní šéfová nepustí chlup.

MARIE: Hlavně, že si hraje na nóbl restauraci. A těch řízků tolik neobaluj.

BEDŘICH: To snad musím vědět já, kolik mám obalit řízků, ne?

MARIE: Ne. Ten polský zájezd nepřijede. Před chvílí volali.

BEDŘICH: To mi říkáš teď, když mám nakrájených třicet řízků?

MARIE: Něco rozkrájej do nudliček a zbytek pomel na čevabčiči.

BEDŘICH: To není kuchyň, to je kroužek kutilů! Hele, já do toho přidám spárovačku a můžeme tím lepít okna. To bude hit!

MARIE: A už zase ty tvoje trapné vtípky. Musím je poslouchat celý život.

BEDŘICH: Hele, já jsem se nezměnil. Věděla jsi, koho si bereš ne?

MARIE: No když jsme u té svatby, tak rozvodové papíry jsem ti nechala na stole.

BEDŘICH: Ach jo. Ty s tím nedáš pokoj?

MARIE: To už jsme si snad vyříkali.

BEDŘICH: Ale no jo, když to musí být.

MARIE: Musí. U právníka jsme objednaní na příští týden.

BEDŘICH: A kdo tady bude vařit?

- MARIE:** Neboj, to stihnem. Dýl než půl hodiny to nezabere.
- BEDŘICH:** Dvacet let spolu a za půl hodiny je to vyřešené.
- MARIE:** A kolikrát jsme za těch dvacet let někde byli? Kolikrát jsi mě vzal do divadla? Kolikrát jsi mě někam vůbec vzal? A to nemluvím o bydlení. V koupelně plíseň. Pořád nemáme jádro!
- BEDŘICH:** Nejsme v Temelíně.
- MARIE:** Jo, to ty umíš. Jenom pořád shazovat.
- BEDŘICH:** Ale tak jo, už se v tom nešťourejme. Zajdeme za právníkem a bude klid.

Přichází Lišková.

- LIŠKOVÁ:** Jak to, že není prostřeno?
- BEDŘICH:** Dobré ráno.
- MARIE:** To snad není naše starost, sežeňte si Báru.
- LIŠKOVÁ:** Tady není?
- DÁŠA:** Ještě nepřišla!
- LIŠKOVÁ:** Pracovní doba jí začala před půlhodinou. To si s ní ještě vyřídím. Ty řízky máte nachystané?
- MARIE:** Nemáme, polský zájezd nepřijede.
- LIŠKOVÁ:** Nepřijede? Jak to?
- BEDŘICH:** U Devíti křížů se jim na dálnici zjevil Jan Pavel druhý, tak teď drží púst.
- LIŠKOVÁ:** Sakra. A co teď s tím masem? Udáte to nějak?
- BEDŘICH:** Ale jo, uděláme vepřové hody. Nakrájíme to na nudličky a uděláme gyros. Zbytek pomeleme a nějaký ten řízek se taky sní.
- LIŠKOVÁ:** Vy to tady teda vedete. Tohle by se v pražské restauraci stát nemohlo.

Lišková během řeči prochází kuchyní a narazí na spálenou sekanou.

- LIŠKOVÁ:** A co je tohle? (*zvedne spálenou sekanou*)
- BEDŘICH:** Dvoubarevné kuře.
- LIŠKOVÁ:** Vypadá to jako spálená sekaná.
- BEDŘICH:** Přesně tak to má vypadat.
- LIŠKOVÁ:** Taky vám to můžu strhnout z výplaty.

BEDŘICH: Tak moment. Jestli tady máme nějaké ztráty, tak je to jenom kvůli vybavení kuchyně. Tahle trouba peče jenom napůl, friták si dělá, co chce, a sporák jede snad jenom na ruský plyn. Vůbec to nechce hořet.

LIŠKOVÁ: Vždyť vám to krásně hoří.

BEDŘICH: Takový plamínek? Je to tu jak o dušičkách na hřbitově. Tady se můžeme akorát modlit.

LIŠKOVÁ: Až se tady bude vařit na úrovni, pak můžu utrácet za vybavení.

BEDŘICH: Tak to vás můžu uklidnit, že tady se na úrovni vařit nedá.

LIŠKOVÁ: Ale dá. A já vám to dokážu. Už brzo.

BEDŘICH: A jak jako? To tady budete vařit vy?

LIŠKOVÁ: To není vaše starost. Vy se postarejte o meníčka a zkuste už nic nespálit.

Zezadu přichází Bára. Chce kuchyní projít k baru.

BÁRA: Ahojte.

LIŠKOVÁ: Víte kolik je hodin?

BÁRA: Vy nemáte hodinky?

LIŠKOVÁ: Nebudte drzá. Pracovní doba vám začala před půlhodinou.

BÁRA: Jo? A včera mi pracovní doba končila v jedenáct. A místo toho jsem do půlnoci poslouchala ožralé Maďary na baru. A do jedné uklízela lokál a počítala kasu. Dostanu proplacené přesčasy?

LIŠKOVÁ: Přesčasy nejsou v pracovní smlouvě. Za ty dýška, co tu dostáváte, byste pár hodin navíc klidně odpracovat mohla.

BÁRA: To bych teda nemohla. Dýška jsou pozornost pro personál. A jestli si myslíte, že si za ně postavím barák, tak v tomto podniku určitě ne.

BEDŘICH: To má Bára pravdu, tringelty máme pár korun, sotva do pokladničky.

LIŠKOVÁ: Já vím svoje. A stoly nejsou prostřené, za chvíli otvíráme.

BÁRA: Kdybyste mě nezdržovali, už to mohlo být. Ježíš to zas tady bude den.

Bára odchází k baru a mizí za bar se převléct.

LIŠKOVÁ: Však už brzy poznáte, jak to chodí jinde. A z tohoto uděláme úplně jiný podnik. Za čtvrt hodiny otvíráme, tak ať je jídlo hotové!

Lišková odchází.

- DÁŠA:** Šéfe, díky, že jste to na mě neřekl.
- BEDŘICH:** Co neřekl?
- DAŠA:** Tu sekanou.
- BEDŘICH:** Ále, to by tady vyváděla ještě víc, jemnostpaní.
- MARIE:** Co to vůbec měla za divné řeči? Co máme brzo poznat?
- BEDŘICH:** Prosím tě, je to blázen. Ta má místo mozku koprovku. Jenom vyhrožuje.
- MARIE:** Třeba nás chce všechny vyhodit.
- BEDŘICH:** A co by se stalo? Nic. Dobré kuchaře přijmou všude.
- MARIE:** Dobré jo.
- BEDŘICH:** Hele, Marie, ještě ty mě štvi.

OBRAZ 2

Bára si obléká pracovní oblečení a chystá bar a stoly. Utírá desku baru a na stoly nosí vázičky a ubrousky. Na stůl u okna ji vyjde ubrus s obrovskou dírou uprostřed. Chvilku váhá, dírou se dá prostrčit ruka, ale pak ho tam dá a díru zakryje malým ubrouskem. Na něj dá vázičku s kytkou. Zjišťuje, že se stůl kývá – má jednu nohu kratší. Bára ji podloží několika tácky pod pivo. Přichází Bergmanová, drží v ruce složku papírů a prohlíží si salónek. Bára ji od baru pozoruje.

BÁRA: Salónek je zavřený. Obsloužíme vás v jídelně.

Bergmanová ji ignoruje a prohlíží si stůl u okna.

BÁRA: Haló, paní, jste hluchá? Jídlo podáváme v jídelně.

BERGMANOVÁ: Zavolejte mi, prosím, paní vedoucí.

BÁRA: Snad jsem toho tolik neřekla.

Bára odchází pro Liškovou, Bergmanová si prohlíží salónek. Za chvíli přichází Lišková. Podají si ruce.

BERGMANOVÁ: Dobrý den, Bergmanová.

LIŠKOVÁ: Lišková, přejete si?

BERGMANOVÁ: Pojdme, prosím, tady ke stolu.

LIŠKOVÁ: (nejistě) Vy jste z hygieny?

Obě ženy si sedají ke stolu u okna.

BERGMANOVÁ: Nemusíte se bát. Nejsem z hygieny ani z finančáku. Já jsem z televizní společnosti KANÁL PLUS.

LIŠKOVÁ: Televize Septik!

BERGMANOVÁ: Ano, správně. Nedávno jste nás pozvala, abychom u vás natočili další díl seriálu Šéf na víně.

LIŠKOVÁ: Ano, chtěla bych to tady trochu pozvednout. A jak to dopadlo? Vybrali jste náš motorest?

BERGMANOVÁ: Ano, budeme tady točit.

LIŠKOVÁ: To je skvělé. A kdy by to tak mělo být?

BERGMANOVÁ: Paní Lišková, my už točíme. Kameraman teď dělá venku záběry exteriéru.

LIŠKOVÁ: To je teda fofr.

BERGMANOVÁ: Pořad má obrovskou sledovanost. Sekáme teď jeden díl za druhým.

LIŠKOVÁ: To znamená, že je tady už šéf?

BERGMANOVÁ: Samozřejmě. Udělá si venek, vstup do jídelny a pak přijdeme sem.

LIŠKOVÁ: Ale je to nějak narychlo. Moc času na přípravu nemáme.

BERGMANOVÁ: Nejlépe vůbec žádný. Chceme naprostou autenticitu. Divák pozná, když je něco nahané. Působí to nepřirozeně.

LIŠKOVÁ: S tím naprosto souhlasím. A, prosím vás, jak to bude probíhat? Co mám dělat?

BERGMANOVÁ: Je to jednoduché. Nejdřív mi podepíšete tady ty papíry.

Vytahuje ze složky několik vytištěných papírů.

BERGMANOVÁ: Je to standardní smlouva a běžná ujednání, jako že všechna práva patří nám, že nás nebudete žalovat a že nebudete požadovat náhradu škody. Tady to prosím třikrát podepište.

Lišková podepisuje. Bergmanová si od ní bere papíry.

LIŠKOVÁ: A co bude teď?

BERGMANOVÁ: Co se týká natáčení, potřebujeme mít přístup všude. Ale úplně všude, rozumíte?

LIŠKOVÁ: Ano, to je jasné.

BERGMANOVÁ: To je zajímavé. Tady je to všem jasné, a když točíme rozhovor ve sprše, tak mají námitky.

LIŠKOVÁ: U mě si točte, co chcete. Jde mi především o podnik.

BERGMANOVÁ: Uvědomujete si, doufám, že šéf může mít k vašemu podniku a personálu kritické poznámky.

LIŠKOVÁ: Já s tím počítám. Hlavně u toho personálu. Ale taky si uvědomuju, kolik lidí sleduje váš pořad. A pokud na konci dostaneme doporučení, může nám začít úplně nový život.

BERGMANOVÁ: Samozřejmě, úplně nový život máme ve smlouvě taky ošetřený. To byste se divila, kolik lidí začne nový život tím, že na nás podá žalobu.

LIŠKOVÁ: U mě se bát nemusíte.

BERGMANOVÁ: Výborně. Takže k věci. Nemáme prakticky žádný štáb. Je tu jen kameraman, šéf a já jako režisérka, takže nepotřebujeme žádné zázemí. Teď se točí exteriér kolem motorestu, šéf přijde na scénu tady. Představuju si to, že projde jídelnou, zhodnotí ji a dojde sem. Tady si objedná několik jídel a potom je bude ochutnávat.

LIŠKOVÁ: Doufám, že mu bude chutnat.

BERGMANOVÁ: Děláte si zbytečné naděje. Ale to je věc scénáře, to se vás netýká.

LIŠKOVÁ: Chápu. V pořadu musí být pozitivní posun.

BERGMANOVÁ: Nemusí. Ale to je jedno. Tady vypadá, že je klid, tak bychom v salóнку natáčeli i zpovědi.

LIŠKOVÁ: (*nejistě*) Přijede i kněz?

BERGMANOVÁ: Zpovědi na kameru. Pocity, dojmy, zážitky - omáčka kolem, blá, blá, blá.

LIŠKOVÁ: Už vím. Kdy půjdete do kuchyně?

BERGMANOVÁ: Asi hned po zhodnocení jídla. Kuchařům můžete klidně říct, že jsme tady. Potřebujeme nějaký pěkný stres na kameru.

LIŠKOVÁ: A je to nutné?

BERGMANOVÁ: To je na vás. Takže já jdu pro šéfa a za chvíli jsme tady. Nečekejte tu na nás, chceme autenticitu.

Bergmanová se zvedá od stolu. Ukáže na kytku.

BERGMANOVÁ: Tu kytku dejte pryč, kamera potřebuje vidět do obličeje.

Bergmanová odchází, Bára ji podezřele sleduje. Lišková odnáší kytku ze stolu. Chce vzít i ubrousek, ale když ho sundá, uvidí obrovskou díru.

LIŠKOVÁ: Báro, ke mně!

BÁRA: No co je? Nejsem pes.

LIŠKOVÁ: Co ta díra? To nemyslíte vážně!

BÁRA: Někomu chytil ubrousek od vajglu. Vám se to nikdy nestalo?

LIŠKOVÁ: Okamžitě, ale okamžitě vyměnit.

BÁRA: A za co? Všechny ubrusy mají díry. To byste musela koupit nějaké nové.

LIŠKOVÁ: Vyměnit. A bez řečí. Já budu v kanceláři, pak pro mě přijďte.

BÁRA: Kdy pak?

LIŠKOVÁ: To se včas dozvíte.

Lišková odchází do kanceláře a Bára hledá pod barem nový ubrus. Za chvíli jeden vytáhne, ale zjišťuje, že v něm jsou díry dvě.

BÁRA: To zas bude den.

OBRAZ 3

Bára ubrus vyměnit nestihne, do salónku totiž přichází Bergmanová s kameramanem.

BERGMANOVÁ: *(na kameramana)* Budeme u tohoto stolu.

KAMERAMAN: U mě dobrý, světla bude dost.

BERGMANOVÁ: Tak pojedem. Ať to odsejpá.

BÁRA: Hej, co se to tu děje?

BERGMANOVÁ: *(na Báru)* Moment! *(na kameramana)* Akce! Jedem!

Kameraman se zaměří na dveře. Už se točí. Do dveří vchází šéf. Zastaví se, nadechne se a rozhlíží se po salónku.

ŠÉF: Motorest Karambol, ty vole. Kam sem to zas vlez. Já musel být zlej, že mě pán bůh takhle trestá. Co to má jako znamenat ten šrot na zdi? Oni snad vybilili vrakáč. To musí být chuťovka tady obědvat.

Prohlíží si vymontované budíky z přístrojových desek.

ŠÉF: Ty vole, tady je na tacháči 220. To je fakt z nějaký havárky.

Šéf teatrálně přehrává na kameru havárii – řídí, nevybere zatáčku a prásk do hlavy.

ŠÉF: Pozůstali tu chodí na žrádlo a vzpomínají na mrtvého fotra. Hele, tady je ještě jeho vlas. No ty vole, to je maso.

Vytahuje neviditelný vlas z tachometru. Bergmanová naznačuje, že se jí to líbí a ukazuje na stůl u okna. Šéf přichází ke stolu a podívá se z okna.

ŠÉF: To okno taky umývali naposledy, když umřel Brežněv. Totální zatemnění.

Sedá si za stůl. Všimne si tácků pod nohou stolu. Vytáhne je.

ŠÉF: Ty vole! Já myslel, že jsou to tácky pod pivo. Ne pod stůl. Blééé.

Štítivě je odhodí někam bokem. Teď ale zjišťuje, že se mu kýve stůl.

ŠÉF: Ty krávo, na lodi jsem kdysi vařil, ale takhle to tam teda nelítalo ani při uragánu. To bude zážitkové jídlo.

BERGMANOVÁ: Stop, dobrý. Zatím stačí, teď dáme jídelák. *(na Báru)* Slečno?

BÁRA: Ano?

BERGMANOVÁ: Můžete šéfovi přinést jídelní lístek?

BÁRA: Jo.

Bára už chce jít, ale Bergmanová ji zarazí.

BERGMANOVÁ: Ještě moment, vezmeme to z téhle strany.

BÁRA: Vy to jako budete točit?

BERGMANOVÁ: Donesete jídelák šéfovi. Co na tom je?

BÁRA: No, nic.

BERGMANOVÁ: Výborně. Tak jedem!

Kameraman točí Báru, jak přichází k šéfovi. Bára si z toho hlavu nedělá. Nabízí jídelní lístek.

BÁRA: Dobrý den. Dáte si něco k jídlu?

ŠÉF: Ale jo, bohužel musím. (*bere si jídelák*)

BÁRA: Něco k pití zatím?

ŠÉF: (*zamyslí se*) Máte rum?

BÁRA: Rum? Máme.

ŠÉF: Já si tady totiž připadám jako námořník.

Předvede Báře, jak se kývá nepodložený stůl.

ŠÉF: Titanic hadra, ty vole. Tady mám jako jíst?

BÁRA: (*odsekne*) Tak jste si měl sednout jinde.

ŠÉF: To si tady mám hrát škatule, škatule, hejbejte se, ty vole? Co když vedlejšímu stolu chybí celá noha?

BÁRA: Ten stůl byl podložený.

ŠÉF: Jo, táckama na pivo.

BÁRA: Tak proč jste je vyndával?

Šéf zaboří hlavu do dlaní a kroutí hlavou.

ŠÉF: Nic, dobrý. Doneste mi malý pivo.

Bára odchází k baru. Šéf na kameru zase pláče do dlaní a potom předvádí Báru a imituje.

ŠÉF: (*imituje*) Tak proč jste je vyndaval? (*normálně*) Ty vole, já měl strach, že mě ten stůl nechá opravit. Kam jsem se to zase dostal. Obsluha jak ze Severní Koreje. Ježíšku na křížku, stůj při mně!

BERGMANOVÁ: Stop. Dobrý. Prosím vás, slečno, skočte pro paní Liškovou.

BÁRA: (odchází) Jo, ta tu ještě chyběla.

ŠÉF: Hele, než přijde majitelka, vemte ještě mě s jídelákem. To bude taky pecka.

BERGMANOVÁ: Můžeš. Jedem, akce!

Začíná se opět točit. Šéf kritizuje vzhled jídelního lístku.

ŠÉF: Ty vole, to není jídelní lístek! To je oftalmologické vyšetření. Žluté písmo na červeném podkladu! Který debil tohle vymyslel? Toho grafika by měli vláčet ho po dé jedničce za wartburgem. Kdo to má luštit!

Na kameru předvádí luštění a šilhání očí.

ŠÉF: Nic tak nenavnadí chuťové buňky, jako obrázek bouračky na první straně jídelníčku.

Ukáže na kameru jídelák. Na úvodní straně jsou nakreslená dvě nabouraná auta a mrtvola.

ŠÉF: To je asi místo aperitivu, ty vole. No tak se podíváme, co nám místní umělci nabídnou.

Listuje jídelním lístkem a při čtení předvádí grimasy, jak luští jednotlivé názvy.

ŠÉF: (čte) Polévky – vývar z motoru, v závorce hovězí. Ty krávo, vývar z motoru. Mně se chce blejt, jenom to slyším. (čte) Noční erzeta, v závorce hrachová polévka.

Hlava v dlaních a vzlykání.

ŠÉF: (čte) Krvavý flek. V závorce rajčatová polévka se sýrem a krutony. No já nevím, jak ostatní, ale já už jsem po jídle.

Do salónku přijde Lišková. Bergmanová nechce zastavovat záběr, naznačí ji, aby šla k nim. Lišková se naposledy upraví a jde. Vítá se na kameru se šéfem a podávají si ruce.

LIŠKOVÁ: Dobrý den. Lišková.

ŠÉF: Dobrý den, Zdeněk Pohoda jméno mé.

LIŠKOVÁ: Můžu si přisednout?

ŠÉF: Samozřejmě. Jestli se nepotopíme.

Dramaticky předvede Liškové, jak se kýve stůl.

LIŠKOVÁ: Aha, no. Asi by to chtělo opravit.

ŠÉF: Už tady byly jisté pokusy, ale tácky patří pod pivo. Ne pod stůl.

LIŠKOVÁ: Tak jak se vám u nás líbí?

ŠÉF: Máte tu hezkou výzdobu na zdi. To je autentický?

LIŠKOVÁ: Většina exponátů pochází z otcovy autodílny. Jsme si mysleli, že by to mohlo být veselé.

ŠÉF: Prosim vás, vašeho otce vemte někam bokem a zastřelte ho. To je hrůza!

LIŠKOVÁ: Můj otec už je bohužel mrtvý.

ŠÉF: Aha, tak to sorry, to jsem nevěděl.

LIŠKOVÁ: To je v pořádku. Byla to autonehoda.

ŠÉF: Tak to se hodí k výzdobě.

LIŠKOVÁ: Ano. Máme z té havárky tam ten volant. Rozbil si o něj hlavu.

Ukáže na zed', kde visí rozbitý volant. Šéf na něj chvíli konsternovaně hledí a pak schová zoufale obličej do dlaní.

ŠÉF: Prosim, stopněte to. Tohle nejde, musíme jinak.

BERGMANOVÁ: Dobrá, stop! Tohle stříhneme.

ŠÉF: *(na Liškovou)* Nevadí vám to? Vašeho otce bych do toho už radši netahal.

LIŠKOVÁ: Ne, v pohodě. Hlavně aby to vypadalo dobře.

ŠÉF: No to právě už asi nevypadalo. Víte co, vezmeme to přímo od jídeláku. *(na Bergmanovou)* Může bejt?

BERGMANOVÁ: Klidně, materiálu tu bude stejně dost. Kamera může?

KAMERAMAN: Jedeme.

BERGMANOVÁ: Tak pokračujeme.

Šéf se na chvíli soustředí a potom pokračuje v natáčení.

ŠÉF: Takže, prosím vás, ten jídelák. Žluté písmo na červeném papíru. To se nedá číst. Kdo to vymyslel, takovou kokotinu?

LIŠKOVÁ: *(nejistě)* Můj otec. Říkal, že to lidi praští do hlavy.

Šéf si zakryje hlavu v dlaních a pak s ní bije o stůl. Za chvíli se vzpamatuje a pokračuje jakoby nic. Listuje jídelním lístkem.

ŠÉF: Ty názvy jídel podle bouraček. To byl váš nápad?

LIŠKOVÁ: Ne, na to přišel...

ŠÉF: *(skočí ji do řeči)* Dobrý, dobrý, stačí říct ne. Dál raději nepokračujte. Tak heleďte. Já si budu vybírat jídla a vy mi to budete překládat. Můžem to tak udělat?

- LIŠKOVÁ:** Ano, jistě.
- ŠÉF:** (čte) Studené předkrmy – ostré krabí tyčinky volkswagen. To je, proboha, co?
- LIŠKOVÁ:** No to jsou krabí tyčinky naskládané na talíř jako dvojitá W a politá chilli omáčkou.
- ŠÉF:** Dvojité W jako volkswagen, to je geniální. Tak polívky jsme už viděli, takže jaké máte hotovky? (čte) Mozeček pod volantem, Vepřo, knedlo, zelo, střevo, Tulák na kolejích – to je co?
- LIŠKOVÁ:** To je sekaná. S rajskou.
- ŠÉF:** Tady rajská asi jede.
- LIŠKOVÁ:** Máme vlastní recept.
- ŠÉF:** Speciality podniku. Začínám mít regulérní strach. (čte)
Chirurgovo trápení – extra dlouhé zamotané makaróny s grilovanou zeleninou.
Požár na sto dvacátém kilometru – flambovaný stejk v pepřové omáčce.
Čerstvý hrob – zapečené brambory s třemi druhy masa. To není jídelní lístek, to je černá kronika!
- LIŠKOVÁ:** Můj otec myslel...
- ŠÉF:** Váš otec! Až umřu, a jak vidím ty jídla, tak to nebude dlouho trvat, přijdu určitě do pekla. A tam si vašeho otce najdu a zabiju ho! No nic, zavolejte tu vaši žábu, já si objednáám. A napíšu poslední vůli.
- LIŠKOVÁ:** Báro, můžete? Budeme objednávat.
- BÁRA:** To teda nemůžu!
- LIŠKOVÁ:** Prosím? My tady točíme pořad.
- BÁRA:** A já tady ještě pořad točím pivo.
- Lišková je vzteklá a jde za Bárou k baru. Kamera i Bergmanová za ní.*
- LIŠKOVÁ:** Co máte za problém?
- BÁRA:** Hulvátý neobsluhuju. Ale to není problém, to je zkušenost.
- LIŠKOVÁ:** Okamžitě se začnete chovat jako profesionál, nebo ještě dneska poletíte.
- BÁRA:** Jo? Profesionál? Tady?
- LIŠKOVÁ:** Co máte proti tomuto podniku?
- BÁRA:** Opravdu to chcete slyšet?
- ŠÉF:** (od stolu) Miluju pracovní porady.

LIŠKOVÁ: *(nejistě před kamerou)* Teď to řešit nebudeme. Jenom vás poprosím, poprosím, přijďte udělat objednávku. Rozumíte?

Bára pokrčí rameny a Lišková se vrací ke stolu.

LIŠKOVÁ: Promiňte, problémy s personálem.

ŠÉF: Víte, kdo je to zaměstnanec? Placený nepřítel!

Směje se vlastnímu vtipu, nikdo jiný se nepřidá. Ke stolu přichází Bára a přináší šéfovi malé pivo.

BÁRA: *(na šéfa)* Tácek pod pivo si snad umíte nachystat, ne?

ŠÉF: Ale jo. Něžnost sama, ty vole.

Připraví si tácek a Bára mu na něj položí pivo. Stůl se nebezpečně zakýve.

BÁRA: Budete si přát?

ŠÉF: Budu si hodně přát, aby se mi to pivo tady nerozlilo.

BÁRA: Ten stůl byl vyrovnaný.

ŠÉF: To já taky, než jsem došel do tohoto podniku.

BÁRA: *(na Liškovou)* Zas to dělá! Tak máte vybráno?

Šéf listuje v jídeláku.

ŠÉF: Takže, doneste mi ten vývar z motoru. K tomu krabí tyčinky volkswagen.

BÁRA: Nevím, jestli máme ještě toho kraba.

LIŠKOVÁ: Máme!

ŠÉF: No, pak si dám Tuláka na kolejích, Chirurgovo trápení a Čerstvý hrob. A máme to i s příběhem.

BÁRA: Je to všechno?

ŠÉF: Ještě nějaký dezert, třeba Cukr v nádrži.

BÁRA: To tam máme?

LIŠKOVÁ: Ano! To je polárkový dort přelitý čokoládou a posypaný cukrem.

Šéf předvádí pláč.

BÁRA: Ještě něco si budete přát?

ŠÉF: Umřít. A hlavně brzo.

BÁRA: To vám můžu splnit.

Odchází k baru.

BERGMANOVÁ: Stop, dobrý. Já myslím, že začátek máme v kupě. To se bude líbit.

LIŠKOVÁ: Myslíte?

ŠÉF: Jasně, budete populární.

LIŠKOVÁ: Zatím si to nemyslím.

BERGMANOVÁ: Věřte nám. Když se to povede, chytanou se toho noviny a vám se tu dveře netrhout. A my na tom taky něco trhneme. Teď se připravíme na rozhovor.

OBRAZ 4

V kuchyni běží normální hektický provoz. Bedřich, Marie i Dáša mají plné ruce práce. Přichází Bára se šéfovou objednávkou.

- BÁRA:** Máme návštěvu.
- BEDŘICH:** Hygiena nebo ČOIka?
- BÁRA:** Televize.
- BEDŘICH:** Televize? Ta tady byla naposledy, když umřel Brežněv. Musel jsem umýt všechna okna.
- BÁRA:** Radši se něčeho podržte. Lišková je pozvala, aby tady natočili další díl Šéfa na víně.
- MARIE:** Ježišmarjá, oni to budou točit u nás?
- BÁRA:** Nebudou. Oni už točí. Teď jsem tam dělala opičky při objednávání jídla.
- BEDŘICH:** Ta Lišková se musela zbláznit. Tady si zvat televizi. To nedopadne dobře.
- DÁŠA:** Jaký je ten šéf? V televizi vypadá, že je s ním sranda.
- BÁRA:** Je to kokot.
- MARIE:** To bude ostuda, to bude ostuda!
- DÁŠA:** Neměla bych se jít upravit?
- BEDŘICH:** Jo, namaž si obličej vajíčkem a obal si ho v mouce.
- MARIE:** Jak si můžeš dělat srandu. Vždyť nás tady budou natáčet! Já se musím taky upravit! Zástěru mám samý flek.
- BEDŘICH:** Vem si na sebe ty plesové šaty. Stejně už je nebudeme potřebovat.
- MARIE:** Ty mě chceš dostat hrobu.

Bedřich jenom mávne rukou. Marie si odchází vyměnit zástěru.

- BEDŘICH:** To je ale kráva, ta Lišková, proč nám nic neřekla? Teď na to dojedeme všichni.
- BÁRA:** To máte pravdu. Ti na vás nenechají nit suchou.
- BEDŘICH:** Jak to, na nás? Tebe se to netýká?
- BÁRA:** Ti půjdou hlavně po kuchařích.

- BEDŘICH:** Aby ses nedivila, děvenko.
- DÁŠA:** Šéfe, nevyženete mě? Můžu tu být u natáčení?
- BEDŘICH:** Ona z toho má snad ještě radost. Jasně, že tu budeš. Bude to tu tak, jako vždycky. Žádný Potěmkinovy vesnice.

Vrací se Marie oblečená do velké nepadnoucí zástěry s velkou čepicí na hlavě.

- BEDŘICH:** Tobě chybí už jen Řád zlaté vařečky.
- MARIE:** Taky by ses mohl upravit. Vaříš tu jak v polní kuchyni.
- BEDŘICH:** Ona to taky skoro je polní kuchyně. (*na Báru*) A už si ten televizní mistr objednal?
- BÁRA:** Jo. Krabí tyčky, vývar z motoru, tuláka, chirurga a hrob.
- BEDŘICH:** To všechno sežere?
- DÁŠA:** On si od každého dá jenom kousek a pak to těžce zkritizuje.
- BEDŘICH:** Zkritizuje?
- DÁŠA:** Vždycky. A ještě u toho dělá ksichty. Vy jste to nikdy neviděl?
- BEDŘICH:** Ale já nemám na televizi čas.
- MARIE:** Ty nemáš čas na nic. A pak to tak dopadá. Budeme celému národu pro smích. Já to nepřežiju!
- BEDŘICH:** Hele, Marie, neštví mě. Já tady toho chlápka nezval. Jestli chceš někomu nadávat, běž si za Liškovkou.

Marie se Dášou upravují, místo zrcadla použijí lesklou poklici. Drží ji na sebou a upravují si vlasy.

- BEDŘICH:** Bacha, ať do vás neuhodí blesk.
- BÁRA:** Jo a ještě chce cukr v nádrži.
- BEDŘICH:** Co to je?
- BÁRA:** Nějaký dezert.
- MARIE:** Polárkový dort s čokoládou.
- BEDŘICH:** To děláme?
- MARIE:** To je novinka.
- BEDŘICH:** No tak to, prosím tě, udělej. Dášo, ty si vem ty krabí tyčky. Já nachystám zbytek.

Bára odchází a kuchaři pokračují v práci.

BEDŘICH: S tím tulákem bude problém. Sekanou dostane buď syrovou, nebo spálenou.

MARIE: Ježišmarjá, dej mu nějaký kus mezi.

BEDŘICH: Nesmysl. Za sekanou nemůžeme. To je trouba Liškový. Dostane hezky dvoubarevný kousek.

MARIE: Ale v televizi budeme za idioty my.

DÁŠA: Budou tam s náma rozhovory. Můžete to všechno vysvětlit.

MARIE: Ježišmarjá, rozhovory!

BEDŘICH: No vidíš, pěkně to tam všechno povykládáme. Chtěla mít šou, tak ji dostane. Přinejhorším dostaneme padáka.

MARIE: Ježišmarjá, padáka!

BEDŘICH: Ježišmarjá, Marie, já si tu připadám jak v kostele.

Podívá se do jednoho hrnce.

BEDŘICH: Dášeno, co se to tu vaří?

DÁŠA: Makaróny.

BEDŘICH: Vidělas někdy makarón?

Dáše na něho nechápavě hledí.

BEDŘICH: Prosím tě, nezírej na mě jak Hubbleův teleskop. Tohle jsou špagety.

DÁŠA: Není to jedno?

BEDŘICH: Prakticky jo. Ale někdo by si mohl myslet, že když si objedná makaróny, tak dostane makaróny. A ne špagety.

MARIE: Co vás v té škole učí? Nevíš, jaký je rozdíl je mezi makarónama a špagetama?

DÁŠA: Nevím. Jaký?

MARIE: (*nejistě*) No makaróny jsou to, no. Kratší, tlustší...

BEDŘICH: Hlavně jsou dutý. A to nejsou v tomto podniku jediný.

MARIE: Sprostáku.

BEDŘICH: Tebe jsem nemyslel. Třeba to nepozná. Televizní rychlokvašky miluju.

DÁŠA: Šéf to pozná. Ten pozná i z které části Itálie pochází.

BEDŘICH: To se teda zapotí, tyhle jsou z Hulína. Strč do trouby tu misku s bramborama. Máš ty krabí tyčky?

DÁŠA: Jo.

BEDŘICH: Ukaž.

Jde se podívat.

BEDŘICH: Dášeno, čím myslíš? Má to být volkswagen. Tohle je renault. Tobě tenhle tvar na talíři nevadí?

DÁŠA: Já jsem zvyklá z učňáku.

BEDŘICH: Přeskládat! A za pár minut můžeme podávat.

OBRAZ 5

Probíhají přípravy na natáčení rozhovoru s Liškovou u stolu. Bára vše sleduje od baru.

BERGMANOVÁ: Tak pojďme na to. Paní Lišková sem, Zdeňku naproti. *(na Liškovou)* Říkáme tomu motivační rozhovor. Takový ten úvod do vaší restaurace. Proč to děláte, jaké máte cíle, co vás tady štví, co chcete zlepšit...

LIŠKOVÁ: Aha, takže vlastně moje životní motivace a cíl.

BERGMANOVÁ: Přesně tak. Život, cíl, bla, bla, bla...

LIŠKOVÁ: Bude to asi hodně osobní.

BERGMANOVÁ: Ano. Přesně. Osobní až intimní.

ŠÉF: Musíte divákům prodat své srdce, vole. Jinak nebudou věřit, že to s tím motorestem myslíte vážně.

LIŠKOVÁ: Ale já to s ním myslím vážně.

ŠÉF: No tak to tam těm divákům položte. My do toho pořadu potřebujeme prodat velký příběh, konflikt, boj!

BERGMANOVÁ: My potřebujeme do toho příběhu hlavně prodat reklamu.

LIŠKOVÁ: Ale já nevím, jestli to dokážu. Ten příběh, konflikt, boj.

ŠÉF: To víte, že jo. Podpoříme to nějakou náladovou hudbou, detailem na oči, nervózní ruce... Ženská, my vám tady upleteme z hovna takový bič, jaký neměl ani Indiana Jones, vole.

BERGMANOVÁ: Čas jsou peníze. Tak můžeme?

KAMERAMAN: U mě dobrý.

BERGMANOVÁ: Jedem!

Začíná natáčení.

ŠÉF: Tak, paní Lišková, povídejte.

LIŠKOVÁ: Aha. No, kde vlastně začít. Motorest Karambol si vysnil můj otec.

Šéf propadá zoufalství.

LIŠKOVÁ: Koupil ho v devadesátých letech. Padly na to všechny jeho úspory a musel se zadlužit. Podepsalo se to na jeho zdraví, maminka umřela...

BERGMANOVÁ: Prosim vás, otec se zadlužil, maminka zemřela - to všechno je pěkné. Ale my jsme reality show, ne dokument někde z Ostravska. Zdeňku, hodte to zpátky na koleje. Tohle stříhnem.

Šéf se chvíli soustředí.

ŠÉF: Kdo vám tu chodí, máte to zjištěný?

LIŠKOVÁ: Jsme motorest, takže hlavně řidiči. Kamióňáci, rodiny na dovolené, zájezdy, manažeři na cestách...

ŠÉF: Co jim tu vaříte?

LIŠKOVÁ: Od všeho něco. Aby si každý vybral. Pro řidiče z povolání něco silnějšího, aby to na cestách zabralo, pro manažery něco lehčího...

ŠÉF: Ty vole, to je jak z pohádky Jak pejsek s kočičkou vařili pervitin. Kolik vám sem jezdí lidí?

LIŠKOVÁ: Mohlo by to být lepší. Na to, že jsme skoro poslední hospoda před hranicí.

ŠÉF: A co si slibujete od nás?

LIŠKOVÁ: No že nás nakopnete správným směrem. Potřebovali bychom to tu nějak pozvednout.

ŠÉF: To byste teda potrebovali. Nakopat. Co kuchaři?

LIŠKOVÁ: Máme tu manželský pár. On je vyučený, ona ne. Myslím, že by mohli mít na víc.

Bergmanová naznačuje, že by chtěla větší konflikt, tvrdě do nich.

ŠÉF: Tak mi o těch umělcích něco povězte. Jak jim to klape?

LIŠKOVÁ: Budou se rozvádět.

ŠÉF: No výborně, aspoň něco. A co v kuchyni? Vaří blbě?

LIŠKOVÁ: Velká spokojenost s nimi není. Občas se jim něco povede, ale většinou je to bída. Některé jídla, když to vidím, já bych to teda nejedla.

ŠÉF: Vy byste to nejedla, ale lidem to dáváte? Ty vole, to je podnik. A ti kuchaři, pijou, hulí, berou drogy?

LIŠKOVÁ: Nevím, něco z toho určitě.

ŠÉF: Proč je nevyrazíte?

LIŠKOVÁ: Protože tady za ně neseženu náhradu. A oni to moc dobře ví a využívají toho.

ŠÉF: Co vás štve nejvíc?

Ke stolu přichází Bára a bez ohledu na natáčení jim začne vyměňovat ubrus. Šéf musí různě uhýbat a zavazí.

LIŠKOVÁ: To snad mohlo počkat, ne?

BÁRA: Říkala jste, že ho mám vyměnit.

LIŠKOVÁ: Tohle mi dělají naschvál. Tady se nedá normálně pracovat!

ŠÉF: *(se smíchem)* Ty krávo, tady to jede. *(na Báru)* Proč to měníte? Ten ubrus je celkem čistý.

Bára prostrčí dírou ruku.

BÁRA: Aby vám nepropadl talířek.

ŠÉF: V tomhle ubrusu jsou taky díry.

BÁRA: Ale menší.

ŠÉF: Prosim vás, nemohli bychom tady dostat normální čistý, kompletní ubrus?

BÁRA: Nemohli, nemáme. To by se tady nesmělo šetřit skoro na všem.

Bára odchází.

ŠÉF: *(na Liškovou)* Co mi k tomu řeknete?

LIŠKOVÁ: To jsou přesně ty problémy s personálem.

ŠÉF: Šetříte na hospodě?

LIŠKOVÁ: Na rozhazování nemám.

ŠÉF: To je začátek konce. Začne to ubrusama a skončí to u trouby!

LIŠKOVÁ: No tak mi poradte, jak to udělat, aby tady chodilo víc lidí.

Bára se vrací.

BÁRA: Jídlo je připravené. Chcete to donést najednou?

ŠÉF: No tak mi to tady hrňte.

BERGMANOVÁ: Stop, zatím dobrý. Teď vás, paní Lišková, poprosím, abyste se na chvíli vzdálila. My si to hodnocení natočíme bez vás a zavoláme si vás potom.

LIŠKOVÁ: Dobrá.

Lišková odchází, divoce gestikuluje na Báru.

BERGMANOVÁ: Kamera, můžeme.

Začíná se natáčet. Bára přináší talíře s jídlem a pokládá je na stůl. Šéf ji pozoruje.

ŠÉF: Musíte to vyvažovat, aby se ten stůl nepřevrhnul.

BÁRA: Nestarejte se.

Šéf se směje jako uličník. Když je jídlo na stole, bere si předkrm – krabí tyčinky.

ŠÉF: Tak s boží pomocí, pojďme na to. Krabí tyčinky volkswagen. (*dlouze je pozoruje*) Tohle chystala na tisíc procent ženská. Nikdo jiný si nemůže splést volkswagen s mercedesem. (*ukáže logo mercedesu na talířku do publika*) Navíc milý Watsone, podle stop omáčky zde byl původně renault. (*chutná*) Ty vole, tohle jíst nemusím. Ty tyčky měly po sezóně už před měsícem. Humus.

Dává bokem, bere si talířek s polévkou. Chvilku s ní míchá, vypadá znechuceně.

ŠÉF: Samozřejmě nudle na sračku, to ani nemusím zkoušet. (*chutná*) Je to nedochucený. Co to v tom všechno plave? To je jak zatopená vesnice. Mražená zelenina, fuj, hnus, a ty vole, tam jsou i hříby. Ve vývaru. Tak tohle dobrodružství nemusím.

Odsunuje polívku a jde na sekanou. Chvilku ji udiveně pozoruje a pak ji prstama zvedne. Je krásně dvoubarevná.

ŠÉF: Prej Tulák na kolejích. Vypadá to jak slávista, kterého zmlátila skupinka spartanů. (*chutná*) No jasně, ty vole, půlka syrová a druhá spálená. Fuj, bleee. (*chutná rajskou.*) Rajská ujde, ale žádná sláva, knedlíky samozřejmě ze samošky. Brrr.

Bere si další jídlo – makaróny.

ŠÉF: Makaróny. No tak tohle jsou samozřejmě špagety. Moment. (*ochutnává, jako vinař víno*) A ještě k tomu z Hulína. Tohle je snad nějaký druh tropické nemoci kuchařů. Oni si napíšu do jídeláku makaróny, bucatini, linguine, tagliatelle a nakonec vám vždycky, ale vždycky přinesou špagety z Hulína. V Itálii by je za to místní postříleli i s rodinou. Ale ta majda...

Opatrně ochutná na špičku jazyka. Potom předstírá otravu a mohutně zapíjí pivem.

ŠÉF: Maso s kečupem! To není kuchař, to je masový vrah!

Odstrkuje talířek se špagetami a bere si misku se zapečenými bramborami. Celá porce je zasypána do výšky zeleninovou oblohou a listy, že misku nejde ani vidět.

ŠÉF: K tomu by měli podávat sekačku na trávu. To jídlo je jako kde? Si připadám jak princ, který hledá šípkovou Růženku. To mě fakt nebaví. Dám si dezert a půjdu někoho zastřelit.

Zkoumá dezert. Na zmrzlině je obrovské množství šlehačky. Šéf ji opatrně bere a dává si ji na hlavu (ztuhlá montážní pěna?)

ŠÉF: Tomu říkám čepice. Zmrzlina z obchodu, šlehačka ze spreje. (*na Báru*) Slečno, zavolejte mi, prosím, majitelku. A ještě jedno malé pivo, prosím.

Bára odchází a za chvíli přibíhá Lišková. Sedá si k šéfovi.

LIŠKOVÁ: Tak jak vám chutnalo?

ŠÉF: Podívejte, já vám to oznámkuju jako ve škole. Krevetový tyčkový prošílý, v polívce úplně nesmyslně plavou hříby, spálená sekaná, kečup ve špagetách – kečup! A ty zapečený brambory. Zeleninová obloha - to je horší, než černý mor ve středověku.

LIŠKOVÁ: Takže sekaná vám chutnala?

ŠÉF: Toto, co tady předvedli vaši kuchaři, to je prostě kuchařské dno. Krevetové tyčky prošlý, v polívce úplně nesmyslně plavou hříby, spálená sekaná, kečup ve špagetách – kečup! A ty zapečený brambory. Zeleninová obloha - to je horší, než černý mor ve středověku.

LIŠKOVÁ: To je hrozné.

ŠÉF: To je slabé slovo. To si vám lidi jako nestěžují na to jídlo?

LIŠKOVÁ: Někdy ano. Ale někdy ho i pochválí. Kamioňáci.

ŠÉF: Kamioňáci nejsou lidi. Ti by snědli i smažený telefonní seznam, kdyby k tomu měli dost tatarky. Ale beze srandy. Tohle je o zdraví.

LIŠKOVÁ: Já vám říkala, že kuchaři nejsou moc šikovní.

Přichází Bára s malým pivem. Bere prázdnou sklenici. Šéf ukáže na jídlo.

ŠÉF: Tohle už můžete odnést.

BÁRA: Vy už to nebudete?

ŠÉF: Zdraví mám jenom jedno.

BÁRA: Chcete to zabalit?

ŠÉF: Zabalte to do plastového pytle a zakopejte to někde daleko od lidí. Ale tohle si ještě vezmu.

Bere si talířek se špagetami. Zbytek Bára odnáší. Šéf dopije pivo.

ŠÉF: Tak se jdeme na ty umělce podívat.

Bere talířek a míří do kuchyně.

BERGMANOVÁ: Točíme dál, rychle, dokud to má šťávu.

Všichni kromě Bary přechází do kuchyně.

OBRAZ 6

Šéf se štábem a Liškovou přicházejí do kuchyně. Marie s Dášou se začínají na poslední chvíli upravovat, Bedřich je v klidu. Kamera stále jede.

- ŠÉF:** Pozdrav pánbůh vespolek.
- MARIE:** Dobrý den, vítáme vás tady.
- DÁŠA:** Dobrý den.
- BEDŘICH:** Host do domu, hůl do ruky.
- ŠÉF:** Jestli se nebudete zlobit, budu vám tykat. Já jsem Zdeněk.
- DÁŠA:** Ahoj, já jsem Dáša.
- ŠÉF:** *(ukazuje špagety)* Kdo dělal tohle?
- DÁŠA:** Ahoj, já musím vařit. *(odchází raději dál)*
- BEDŘICH:** A co s tím je?
- ŠÉF:** Dost věcí, kamaráde. Tak za prvé jsem si objednal makaróny. A tohle jsou špagety.
- BEDŘICH:** To poznáš, jo?
- ŠÉF:** Tohle jsou špagety z Hulína, to pozná snad každý.
- BEDŘICH:** Chybička se vloudí, no.
- MARIE:** Makaróny došly, tak jsme je operativně nahradili špagetami. Že jo, Bedřichu?
- ŠÉF:** Když nemáme makaróny, vrazíme tam špagety. Když nemáme špagety, použijeme operativně tkaničky do kanad.
- BEDŘICH:** Snad to není takový problém.
- LIŠKOVÁ:** Ale v jídelním lístku máme napsané makaróny. Tak by snad lidi mohli dostat makaróny.
- ŠÉF:** Ty makaróny, i když je to vaše ostuda, to ještě není to nejhorší. Čím je to přelitý?
- BEDŘICH:** To je naše majda na těstoviny.
- ŠÉF:** Ukaž mi ji.
- Bedřich mu ukáže na jeden hrnec. Šéf si ho pozorně prohlíží. Ochutná a zaškaredí se.*
- ŠÉF:** Fuj. Ty vole, mleté vepřové s kečupem. *(pláč, plivání)*

BEDŘICH: Ještě je tam cibulka.

ŠÉF: To jsem žral naposledy na kolejích.

BEDŘICH: Škoda, že zrovna nejel vlak.

MARIE: Lidi se tady po tom můžou utlouct.

ŠÉF: Vás by tady ty lidi měli utlouct. Kečup v kuchyni nemá co dělat!

BEDŘICH: To ho mám mít v ložnici?

Šéf chodí po kuchyni a všechno si prohlíží, nic se mu nelíbí. Dojde i k polívce.

ŠÉF: Kdo přišel na to dát hříby do vývaru?

MARIE: Já. To mě naučila ještě nebožka babička. Je to náš vzácný rodinný recept.

ŠÉF: Ano? Tak si ho strčte do prdele. Hříby ve vývaru nemají co dělat. Ta druhá polívka je kde?

DÁŠA: Tady.

ŠÉF: Proč máte každou polívku jinde? To abych si pořídil ještě mapu kuchyně a kompas.

BEDŘICH: Málo místa, málo sporáků.

LIŠKOVÁ: Místa je tu dost. Jenom byste si ho museli udělat.

BEDŘICH: Leda že bych proboural zeď do ulice.

LIŠKOVÁ: Stačilo by uklidit.

ŠÉF: V tý hrachovce jsou taky hříby?

MARIE: Žampióny.

ŠÉF: Ty vole, tady vaří Bába Magi a loupežník Bujón.

Dáša vyprskne smíchy.

ŠÉF: Ty se moc nesměj. Co to tady máš za pískoviště?

DÁŠA: To je strouhanka.

ŠÉF: Tohle že je strouhanka? Tam máte utopeného ještě kapra od Vánoc.

DÁŠA: Mně to tam nedrží.

ŠÉF: Bodejť by ti to tam drželo, když tam nemáš vajíčko.

- DÁŠA:** Aha. A ta mouka je na co?
- ŠÉF:** Ježiš, tohle vy pouštíte k jídlu?
- BEDŘICH:** A kde jinde se to má naučit? Víš, co je teďka ve škole učí?
- ŠÉF:** Samý kraviny. A pak to tak dopadá. Jako v tyto kuchyni.
- BEDŘICH:** My tu nejsme žádný Alcron.
- ŠÉF:** To jsem si všiml. To maso solíš jak slimáka. Uхни. (*necitlivě odstrčí Bedřicha a ukazuje, jak se má solit*) Stačí pět zrněk! Potom pěkně podélně rozříznout. Takhle. Ale bacha na prsty, protože kdo se pořeže tak je co? Tak je za vola! Co je to za maso?
- BEDŘICH:** Normální maso.
- ŠÉF:** Mně nepřipadá úplně ve formě.
- BEDŘICH:** To s ním mám jako chodit běhat do parku?
- ŠÉF:** Tohle maso bych se styděl dát na talířek!
- BEDŘICH:** Tak hele, o co ti de?
- ŠÉF:** Ty vole, my tady natáčíme pořad o zvěrstvech, který se dějou v hospodách. A na vás si teda pošmáknou.
- BEDŘICH:** Kolik za to bereš?
- ŠÉF:** O tom se ti ani nezdá.
- BEDŘICH:** No to je jasný, jinak bys takovýhle svinstvo netočil.
- ŠÉF:** Jenže já to nedělám pro sebe, ale pro ty chudáky lidi, kterým to svinstvo vaříte.
- BEDŘICH:** Jaký svinstvo! Je to normální jídlo, jaký dokážem udělat za tu cenu a v těchto podmínkách.
- ŠÉF:** To toho teda moc neumíte. Vždyť vy tady vaříte, jak v nějaké grotesce. Zařízení máte pučené z muzea a ty potraviny určitě taky. Čerstvé maso jste tu viděli naposledy, když vám kuchyní proběhl pes.

Bedřich je rozčilený, v ruce drží sekáček a těžce se ovládá.

- BEDŘICH:** Jaký pes? Jaká groteska? Co to tu meleš, ty televizní tajtrdlíku? Naše jídlo je vyhlášené!
- ŠÉF:** Tak na pohotovosti možná. Tady by v době obědů měla stávat sanitka, jako při fotbale. Tady jde o život!
- BEDŘICH:** (*nepřičetně mává sekáčkem*) Držte mě! Držte mě, nebo tady fakt pude o život!

BERGMANOVÁ: Stop, tohle je dobrý, to natočíme ještě jednou, akorát z pohledu šéfa.

BEDŘICH: Cože? Jak znova? Vždyť já jsem ho málem zabil!

Kameraman změnil místo podle pokynů režisérky.

BERGMANOVÁ: To s tím tajtrdlíkem. Můžeme? Jedem!

BEDŘICH: Jakým tajtrdlíkem? Já vám tady žádného tajtrdlíka dělat nebudu! Ztrapňujte se tu beze mě, já odcházím. (*odchází pryč se sekáčkem v ruce*) Tady poteče krev! Tady poteče krev!

BERGMANOVÁ: (*na kameramana*) Máš to?

KAMERAMAN: Komplet všechno.

BERGMANOVÁ: Tak to je výborné, nám to vlastně dneska stačí. Uděláme si ještě nějaké prostřihy po baráku a zítra ráno začneme v kuchyni.

MARIE: Už zas?

ŠÉF: Musíme i něco uvařit, paninko. Jestli vám to nebude vadit, začal bych si to připravovat ještě v noci.

MARIE: Jenom jestli Bedřich zítra přijde.

ŠÉF: Přijde, co by nepřišel. Bude zvědavý, co mu tady udělám.

MARIE: Taky jste ho nemusel urážet.

ŠÉF: Musel, mám to ve smlouvě.

Všichni odchází.

MARIE: Já ten zítřek nepřežiju. To zas bude den.

OBRAZ 7

Tma, brzo ráno. Marie, Dáša, Lišková, Bergmanová a Kameraman přichází zvenku do salónku. Rozsvěcejí se světla.

DÁŠA: (zívá) Já bych ještě spala.

MARIE: Jak to, že bylo odemčené?

LIŠKOVÁ: Půjčila jsem šéfovi klíče. Říkal, že si musí na to dnešní vaření připravit kuchyň.

MARIE: Bedřich včera vůbec nepřišel domů. Mám o něj strach.

BERGMANOVÁ: Tak on včera málem rozseká šéfa sekáčkem, ale vy o něj máte strach. Máte mít strach o šéfa, to je investice!

DÁŠA: Třeba tady byli v noci spolu a vařili.

BERGMANOVÁ: Vyloučeno. Kamarádíčkování s personálem je až v druhé půlce pořadu. Teď se vytváří dusno. Ale s tím sekáčkem to bylo výborné! Já už se těšila, že mu ho fakt zarazí do hlavy!

LIŠKOVÁ: Těšila?

BERGMANOVÁ: To byste viděli tu sledovanost!

MARIE: A navíc by si to zasloužil.

DÁŠA: Co budeme dneska dělat?

BERGMANOVÁ: Šéf navaří nějakou tu šlichtu a vy budete obdivovat, jak je to dobré. Odpoledne pak přijde prozření, jak jste to tu doteď dělali blbě.

DÁŠA: (nakukuje do kuchyně) Ale v kuchyni je tma.

BERGMANOVÁ: To není možné, tady už se má pracovat.

Všichni přechází do kuchyně, rozsvěcuje se světlo. V kuchyni je nepořádek, hrnce, nádobí na zemi. Nejdůležitější je ale jedna část kuchyně, které vévodí velký krvavý nápis na zdi: BYL JSEM ZA V. Nápis je dokončený. Na podlaze je také krev.

MARIE: Ježišmarjá!

LIŠKOVÁ: Co se tady stalo?

Všichni opatrně procházejí kuchyní.

BERGMANOVÁ: (na kameramana) Toč to. Slyšíš, toč to! Tohle musíme mít.

MARIE: To nevypadá dobře. Neměli bysme zavolat policii?

LIŠKOVÁ: Já je jdu zavolat. *(odchází)*

BERGMANOVÁ: *(u nÁPISU)* To je šéfův rukopis.

DÁŠA: *(zvedne ze země zástěru, celou od krve, s nÁPISEM ŠÉF)* A tohle je jeho zástěra, tu znám z televize.

MARIE: *(zvedne ze země jinou zástěru, taky od krve)* A tohle je Bedřichova zástěra. *(rozpláče se)*

BERGMANOVÁ: *(na kameramana)* Najed' na obličej, chci detail, slzy jak hrachy!

Kameraman zabírá s nesmyslné blízkosti obličej Marie. Ta si toho nakonec všimne a naštvě se.

MARIE: Co to děláte? To budete točit i v této chvíli?

BERGMANOVÁ: Máme to ve smlouvě. Můžete ještě jednou jako zvednout tu zástěru?

MARIE: To teda nemůžu. Vždyť tady se stalo nějaké neštěstí, vy hyeny!

BERGMANOVÁ: Možná ne neštěstí. Vidíte ten nápis? Co to asi znamená?

DÁŠA: Byl jsem zavalen?

BERGMANOVÁ: Prosim vás, šéf nebyl horník. Jsme v kuchyni, zkuste to znova.

DÁŠA: Byl jsem zavařen?

BERGMANOVÁ: Taky blbost, ale už se blížíte. Tam totiž má být „Byl jsem zavražděn!“

MARIE: Zavražděn! *(Marie opět pláče)*

BERGMANOVÁ: A co je na tom zajímavé, je tady i krvavá zástěra místního kuchaře. *(směruje kameramana na zástěru, kterou stále drží Marie)*

MARIE: Co tím jako chcete říct?

BERGMANOVÁ: Vám to není podezřelé?

DÁŠA: Vy jako myslíte, že náš šéf vašeho šéfa jako to...

BERGMANOVÁ: Jen to řekněte, pěkně na kameru.

DÁŠA: Zavalil?

BERGMANOVÁ: Ano je možné, že ho zavraždil.

Marie opět propukne v pláč. Přichází Lišková.

LIŠKOVÁ: Za chvíli jsou tady. Posílají svého nejlepšího muže. *(všimne si plačící Marie)* Co se tady děje?

DÁŠA: Paní režisérka si myslí, že šéf byl jak to.

LIŠKOVÁ: Jako co?

DÁŠA: Když já nechci to slovo na kameru. Abych nebyla podezřelá.

BERGMANOVÁ: Tak to naznačte.

DÁŠA: No to...

Dáša pantomimicky předvádí palcem brutální podřezání, sekáčkem seká, ukazuje, jak stříká krev a šéf tragicky umírá a ona drží jeho useknutou hlavu. Všichni ji vyděšeně sledují. Marie opět začne vzlykat.

BERGMANOVÁ: Ano, tak teď jste dokonale mimo podezření.

LIŠKOVÁ: Vražda? V mém podniku?

BERGMANOVÁ: No jo, máte štěstí, to je ta nejlepší reklama. Dveře se sem netrhnou. Všichni budou chtít říkat, že obědvali v té restauraci, kde zabili toho šéfa. A budou vzpomínat na vraha, že ho znali a že by to do něho nikdy neřekli.

MARIE: *(křičí)* Jakého vraha? Co to melete? Vůbec nevíte, co se tady stalo! To mohlo být všechno jinak.

BERGMANOVÁ: Ano? A jak? *(nabádá kameramana, aby Marii točil)*

MARIE: No třeba... to já nevím.

LIŠKOVÁ: Paní režisérka má pravdu, vždyť je to jasné. Všichni jsme včera viděli, jak chtěl váš manžel rozsekat šéfa sekáčkem. Tak si na něho večer počkal.

MARIE: A co vy? Vy jste to mohla taky udělat. Moc dobře jsem slyšela, jak jste se tady večer pohádali.

LIŠKOVÁ: *(nejistě)* My? Pohádali? O tom bych musela vědět.

MARIE: Jo, pohádali. Bylo to slyšet až do kuchyně!

LIŠKOVÁ: No tak to už necháme na policii. Myslím, že už někdo jde.

OBRAZ 8

Do kuchyně přichází inspektor. Je už starší, důchodovém věku. Má na sobě oblek, bílou košili, kravatu a baloňák. Na hlavě pomačkaný klobouk, v prstech může držet věčný doutník, přesně jako Colombo. Chvilí tápe v jídelně, než zjistí, že má jít do kuchyně.

INSPEKTOR: Haló, kde jste kdo?

LIŠKOVÁ: Tady jsme, v kuchyni.

INSPEKTOR: *(přichází do kuchyně)* Aha, tady jste. Já myslel, že jste vedle, ale tam nikdo nebyl. Dobrý den, já jsem inspektor Kolomazník. Poslali mě sem, protože jsem byl nejbliž. Prosím vás, kde to jsem?

LIŠKOVÁ: Toto je motorest Karambol.

INSPEKTOR: To je výborné. Zrovna mám chuť na kávu a nějaký toust. Děláte tousty?

MARIE: Ano děláme tousty. Ale dnes tousty teda neděláme.

INSPEKTOR: Ale to je škoda. Zrovna mám na něho takovou chuť. Proč dnes neděláte tousty?

DÁŠA: Protože se tady stala vražda.

INSPEKTOR: Ne! Vražda? Vážně? To je zajímavé, ukažte mi ji.

Přivedou inspektora k místu s nápisem. Ten si ho dlouze přemýšlí.

INSPEKTOR: To je opravdu zajímavé. Víte, co si myslím?

LIŠKOVÁ: Vy už máte podezření?

INSPEKTOR: Ano, já si myslím, že mě tady poslali právě proto, že se tady stala vražda. Já totiž dělám na vraždách.

BERGMANOVÁ: *(podezřívavě)* Jak dlouho už děláte na vraždách, pane inspektore?

INSPEKTOR: Počkejte, já to spočítám. Příští týden to budou přesně dva týdny. Přearadili mě, když jsem šel do důchodu. Abych neodcházel. Máme podstav. A taky, víte, moje žena mi říkala, nechod' ještě do důchodu, jinak budeš pořád doma a já tě jednoho krásného dne zabiju. Tak jsem šel na ty vraždy.

DÁŠA: A kolik jste jich už vyřešil?

INSPEKTOR: Já? Ještě žádnou. Chraň bůh. Já jsem ještě neviděl ani živou mrtvolu.

BERGMANOVÁ: *(na kameramana)* To bude materiál!

INSPEKTOR: A tady máte nějakou mrtvolu?

LIŠKOVÁ: Bohužel, my tu mrtvolu taky nemáme.

INSPEKTOR: To je vážně škoda. Já už se těšil. Jenže, víte, teď mě napadá, bývá takový dobrý zvyk, že když police vyšetřuje vraždu, tak má mrtvolu. Tím se začíná. Ohledáním mrtvoly. Je to taková tradice. Mně můžete věřit, já viděl spoustu kriminálek.

MARIE: No, my tady máme nápis. (*ukazuje*)

INSPEKTOR: Ten nápis. Hm, zajímavé. (*opět si nápis mlčky prohlíží*) Všimli jste si toho nápisu? Je nedokončený. Co si myslíte, že tam mělo být? Nebo ne, počkejte, já na to přijdu sám.

Stoupne si proti nápisu a přemýšlí.

INSPEKTOR: Víte, takových slov je hodně. Záleží na tom, kdo ta slova psal. V případě, že jejich autorem byl třeba bývalý feťák, tak tam klidně mohlo být „Byl jsem závislý“. Nebo takový recidivista. Ten tam mohl napsat „Byl jsem zavřený.“ Víme, kdo mohl být autorem toho nápisu?

LIŠKOVÁ: My si myslíme, že to napsal šéf, televizní kuchař.

INSPEKTOR: Kuchař! No jistě! Že mě to nenapadlo. Takže něco od jídla: „Byl jsem zavináč!“ Nebo „Byl jsem závin!“

DÁŠA: Co je to závin?

MARIE: Štrůdl.

INSPEKTOR: Ano. „Byl jsem štrůdl!“ Ale tam nám nesedí písmenka.

LIŠKOVÁ: Víte, my si myslíme, že tam má být „Byl jsem zavražděn!“ My toho totiž šéfa postrádáme.

INSPEKTOR: No jistě! Zavražděn. Postrádáte šéfa. Zavolali jste policii. Přijel jsem já. Všechno to do sebe krásně zapadá. Moment! A proč si myslíte, že byl zavražděn?

MARIE: My jsme tady ještě našli tohle.

Zvedá ze země zakrvácené zástěry. Inspektor si je prohlíží.

INSPEKTOR: To by ale znamenalo, že ta červená barva je krev!

Inspektorovi se udělá mdlo a trošku se potácí.

MARIE: Je vám něco?

INSPEKTOR: Omlouvám se. Já jen, že v životě jsem neviděl tolik krve.

BERGMANOVÁ: A že jste se dal na vraždy.

INSPEKTOR: Víte, ono se v rodinách taky hodně škrtí. Manželka otráví manžela jedem. Nebo manžel utopí manželku ve vaně. To jsou pěkné mrtvoly. Ne takhle řezničina. Prosím vás, já si potřebuji opláchnout obličej. Je tu někde WC?

DÁŠA: Vzadu, za kuchyní.

INSPEKTOR: Ano, děkuji.

Odchází kuchyní dozadu, pak si ale na něco vzpomene a vrátí se s dotazem, jako to dělává Colombo..

INSPEKTOR: Víte, napadla mě ještě jedna věc. Ten televizní šéf. Je trošku při těle?

BERGMANOVÁ: Ano, má menší nadváhu.

INSPEKTOR: Ten nápis. Ten totiž mohl znít „Byl jsem zavalitý!“

BERGMANOVÁ: My si spíš myslíme, že ten nápis má znít „Byl jsem zavražděn“

INSPEKTOR: *(plácne se do čela)* Byl jsem zavražděn! Ano, to dává smysl. Ta krev. A teď promiňte.

Zase odchází a zase se vrací.

INSPEKTOR: Omlouvám se, ještě jedna otázka. Když byl zavražděn, jak to mohl napsat? Víte, zavraždění lidí už většinou nepíší žádné vzkazy. Protože kdyby zavraždění lidé psali vzkazy, moc by nám to pomohlo.

LIŠKOVÁ: Nás napadlo, že to mohl napsat z posledních sil, když umíral. Proto je ten nápis nedokončený.

INSPEKTOR: Ano, nápis je nedokončený. Umíral, psal, umřel, už nedopsal. To je logické.

Zase odchází a zase se vrací. Ostatní už jsou z něho nervózní.

INSPEKTOR: Víte, ještě jedna věc mi vrtá hlavou. Když byl ten šéf, jak říkáte zavražděn, tak kde je tělo?

BERGMANOVÁ: To snad někde odtáhl a ukryl vrah. Aby ztížil vyšetřování.

INSPEKTOR: Ztížil vyšetřování. Tak to se mu povedlo. Škoda, že ta oběť tady nenapsala, kde je ukrytá. Místo vypisování, že byl zavražděn, což je každému jasné, mohl napsat třeba „Jsem zakopaný na zahradě“. To by nám pomohlo, nemyslíte? No nic, já opravdu musím.

Odchází, tentokrát na delší dobu mizí z dohledu.

LIŠKOVÁ: Myslíte si, že je tak hloupý? Nebo je chytrý a hloupého jen dělá, aby nás nachytil?

BERGMANOVÁ: Je to debil. Věřte mi, já debily poznám. Dělán v komerční televizi. Ale o to líp. Mrtvá celebrita, kriminalista exot – to bude sledovanost!

MARIE: Vám o nic jiného nejde. A víte, co si myslím? Že jste ho mohla klidně zabít vy. Abyste si zvýšila tu vaši sledovanost.

BERGMANOVÁ: *(zamyslí se)* A víte, že je to zajímavý nápad? To by byl formát. Zkusím to navrhnout vedení.

Inspektor se vrací. Jde pomalu a zamyšleně.

INSPEKTOR: Víte, jsem z toho trochu zmatený. Každý člověk má dvě nohy. To vím i já. Takže když vezmu počet nohou a vydělím je dvěma, dostanu počet lidí. Je to tak?

DÁŠA: To jsme ještě nebrali.

INSPEKTOR: A tady mi jedny nohy přebývají. (*ukazuje ostatním na nohy a počítá*) Jedny, druhé třetí, čtvrté, páté.

MARIE: Ale pět nás tady je. To sedí, ne? Nechcete třeba nějaký prášek?

INSPEKTOR: Ano, vypadá to, že to sedí. Ale co ty nohy vzadu na WC?

MARIE: Ježišmarjá, jaké nohy?

INSPEKTOR: Vzadu na WC. Je tam taková kabinka. A pod dveřmi do kabinky čouhají jedny nohy. I s kusem těla nad nimi. Jak se tam tomu říká? Já si to pletu.

DÁŠA: Hlava?

INSPEKTOR: No, spíš níž.

LIŠKOVÁ: Hýždě?

INSPEKTOR: Ano, jsou tam i jedny hýždě. A mě to bylo divné. Nám nohy ani hýždě nechybí.

BERGMANOVÁ: A nepodíval jste se, čím by ty nohy mohly být?

INSPEKTOR: Ne, to ne. Napadlo mě, co kdyby to byl ten vrah, jak jste říkali.

LIŠKOVÁ: A vy nejste ozbrojen?

INSPEKTOR: To je dobrá otázka. Já jsem měl kdysi zbraň. Ale sebrali mi ji po té nehodě.

BERGMANOVÁ: Jaké nehodě?

INSPEKTOR: Taková blbost. Omylem jsem v kanceláři střelil kolegu do hlavy.

LIŠKOVÁ: Do hlavy?

INSPEKTOR: Teda do hýždě. Já si to pletu, je to podobné. Pak mi zbraň zabavili. Prý mi ji vrátí až na konci policejní služby.

Ze směru WC se začínají ozývat podezřelé zvuky. Někdo se dobývá ven a nadává u toho.

INSPEKTOR: Vy náhodou nemáte zbraň? Nebojte, já to na vás policajtům neřeknu.

MARIE: Je tady sekáček. Ale třeba to může být důkaz.

INSPEKTOR: To máte jedno. Nějaký důkaz, dejte to sem.

Vezme si od Marie sekáček a všichni se přikrčí. Do kuchyně pomalu přichází Bedřich. V nátělníku a trenýrkách, evidentně v kocovině, rozcuchaný, mírně vrávorá.

BEDŘICH: No potěš pánbůh, kde to jsem? Co jsem to zas včera vyváděl. Moje hlava!

MARIE: To je Bedřich!

Vyletí z úkrytu, běží za ním, ale když uvidí, v jakém je stavu, zarazí se.

MARIE: No Bedřichu! Jako to vypadáš? Co to máš na sobě?

BEDŘICH: Já vůbec nevím. Já mám něco na sobě? Co se to tu děje?

INSPEKTOR: Kdo to je?

LIŠKOVÁ: To je náš kuchař.

INSPEKTOR: Myslíte ten zavražděný?

LIŠKOVÁ: Ne. Tento je od nás. Zavražděný je ten druhý televizní kuchař.

BEDŘICH: *(zbystří)* Televizní kuchař. Už vím. Já jsem tady večer přišel, abych si to s ním konečně vyřídil. *(zamyslí se)* Ale pak se to nějak zvtlo.

INSPEKTOR: Ano? A jak se to zvtlo?

BEDŘICH: A vy jste kdo? Další televizní tajtrdlík?

DÁŠA: To je detektiv. Od kriminální policie.

BEDŘICH: No to je jasné, že nebude od módní policie. Ten baloňák je vyloženě out. Co tady dělá?

INSPEKTOR: Já tady vyšetřuji vraždu. Inspektor Kolomazník. *(podává mu ruku)*

BEDŘICH: Jakou vraždu? Člověk se nemůže ani ožrat, abyste někoho nezabili. Co jste tady včera zas vyváděli?

INSPEKTOR: To byste nám mohl říct vy.

BEDŘICH: No to bych teda nemohl. Já mám okno jak výkladní skříň. Ježíš, mně je blbě. Můžu se trochu upravit?

INSPEKTOR: Jistě. Upravte se a já mezitím začnu s výslechy. Je tady někde místo, kde je klid?

LIŠKOVÁ: Vedle v salónku.

INSPEKTOR: Dobře. Uděláme to takto. Nejdříve vyslechnu místní personál *(ukáže na Dášu, Marii a Liškovou)* a potom tady pana Bedřicha.

Konečně zaregistruje kameramana s kamerou, pořád natáčí.

INSPEKTOR: A vy jste kdo?

KAMERAMAN: Já jsem kameraman.

INSPEKTOR: Aha. Kameraman. Poslyšte, to zas budu večer ve zprávách? Moje manželka to nemá ráda. Vždycky říká, že v nich vypadám jak idiot.

BERGMANOVÁ: To souvisí s tím televizním kuchařem, co byl zavražděn. My jsme tady natáčeli takový pořad. Náš kuchař chodí do restaurací a odhaluje, jak špatně se tam vaří. Neznáte to?

INSPEKTOR: Já ne. Víte, moje manželka si myslí, že bych se neměl dívat na televizi. Že jsem pak moc rozrušený. Tak mě vždycky posadí k oknu a já se dívám ven. Ale řeknu vám, i u okna mě to někdy pěkně rozruší.

BERGMANOVÁ: Pane inspektore, napadlo mě, že bych to vaše skvělé vyšetřování zdokumentovala. Až dopadnete vraha, bude to mít jistě velkou publicitu. Lidé budou chtít vědět, jak se vám to podařilo. A my to budeme mít všechno natočené. Budete slavný.

INSPEKTOR: Víte, že to není špatný nápad? Jmenovalo by se to Smrt v kuchyni. A mě by mohl hrát Hrušínský.

BERGMANOVÁ: Ten už umřel.

INSPEKTOR: Aha, to je ale podezřelá shoda náhod. Už jste to někomu hlásili?

KAMERAMAN: To se stalo jinde, to už vyšetřuje major Zeman.

BERGMANOVÁ: Prosím vás, my tady nebudeme točit film. To bude jako dokument. O vyšetřování.

INSPEKTOR: Ano, chápu. To je škoda. A kdo bude hrát vraha?

BERGMANOVÁ: É, to ještě nevíme. Na to budete muset přijít sám. Tak můžeme to točit?

INSPEKTOR: To se mi líbí. Všechno to točte. Co kdyby byl vrah pes? Takový ten, co v noci svítí a běhá po blatech.

BERGMANOVÁ: Pane inspektore, jako bychom tady nebyli. Pokračujte ve vyšetřování.

INSPEKTOR: To je nápad! Jdeme na výslechy! Prosím.

OBRAZ 9

Do salónku přejde inspektor s Dášou, Marií a Liškovou. Následují je kameraman s Bergmanovou, snaží se nezavazet v pozadí. Tři dámy z personálu si sedají ke stolku, inspektor zůstává stát. Scéna je normálně osvětlena.

INSPEKTOR: Takže, nejprve bych si s dovolením vyjasnil, kdo je kdo. *(ukáže na Marii)* Vy tu děláte co?

MARIE: Já jsem kuchařka. Vařím tady s manželem.

INSPEKTOR: Já vím. Je mi to líto. Upřímnou soustrast. *(podává jí ruku)*

MARIE: Ale ne, můj manžel žije. To je ten v těch trenýrkách.

INSPEKTOR: Aha, takže váš manžel žije v trenýrkách. Umřel ten druhý kuchař. Už tomu rozumím. Takže to byl váš manžel? *(ukazuje na Liškovou)*

LIŠKOVÁ: Já jsem majitelka motorestu. Toho kuchaře jsem znala jenom z televize.

INSPEKTOR: *(pleskne se do čela)* Z televize! Jistě. Televizní pořad se tu natáčel. Všechno to do sebe začíná zapadat.

LIŠKOVÁ: Jak komu.

INSPEKTOR: *(na Dášu)* A vy budete jeho dcera.

DÁŠA: *(vyprskne)* Já? Ne! Já jsem tady na praxi z učňáku.

MARIE: Pane inspektore, toho kuchaře tu nikdo neznal! Vyšetřujeme jeho vraždu!

INSPEKTOR: Já vím. Je mi to líto. Upřímnou soustrast. *(opět jí chce potřást rukou, ale zarazí se)* Váš manžel žije. Nosí trenýrky. Zemřel ten televizní kuchař. Už mi to začíná docházet.

MARIE: Neradujte se zbytečně.

INSPEKTOR: Předpokládám, že vražda se stala v noci. Kdo z vás ho viděl naposledy?

MARIE: *(po chvíli zaváhání)* Asi já. Tady v salónku. Seděl u vedlejšího stolu. Já jsem zrovna odcházela. Požádal mě, abych si přisedla.

INSPEKTOR: Co bylo dál?

Marie vstává a přechází k vedlejšímu stolu. Světla zhasínají, zůstává osvětlen jen stůl s Marií. Přichází šéf a sedá si. Je to vzpomínka.

ŠÉF: Paní Marie, prosím, sedněte si.

MARIE: S vámi si už nemám co říct!

ŠÉF: Já se vám chci omluvit. Urazil jsem vás i vašeho manžela. To je bohužel moje role v tomto pořadu. Ale já si vážím vaši práce, děláte ji perfektně. Já být váš šéf, okamžitě vám přidám. Váš manžel nemá žádný důvod mě zabíjet.

MARIE: No, já nevím...

ŠÉF: *(kleká si na kolena)* Prosím za odpuštění, hluboce se za své chování stydím.

Kolem stolu projde Dáša.

DÁŠA: Tak nashle, zase zítra.

INSPEKTOR: Moment, vy jste šla okolo?

DÁŠA: Jo, šla.

INSPEKTOR: A můžete to dosvědčit?

DÁŠA: Já? Ne.

INSPEKTOR: Klečel v tu chvíli šéf a omlouval se?

DÁŠA: No to teda neklečel. A jestli se omlouval tak u toho dost křičel.

ŠÉF: *(vstává, křičí)* Váš podnik by měli okamžitě zavřít! A vás taky! To je na kriminál, jak tu vaříte. Ale zítra uvi... *(skončí uprostřed věty)*

DÁŠA: Víc jsem neslyšela.

INSPEKTOR: *(na Marii)* Co vy na to?

MARIE: Tak ano, byl trochu hlasitější. A možná si neklekl. Ale opravdu se chtěl omluvit.

ŠÉF: *(křičí)* Já se vám omlouvám! Choval jsem se jak idiot! Jste oba úžasní a já vás miluju! Nemáte důvod mě zabíjet. Vaše sekaná byla famózní. Domluvil jsem s vaší šéfkou, že dostanete přidáno!

LIŠKOVÁ: Absurdní. Nic takového jsme neřešili.

INSPEKTOR: Abych se přiznal, ani mně se to nezdá. Televizní kuchař, známý drsňák se vám bude najednou omlouvat? To mi neseďí.

MARIE: Tak jo, já vám řeknu, jak to bylo.

ŠÉF: Mladá paní, na moment.

MARIE: S vámi si už nemám co říct.

ŠÉF: Ale já vám musím něco říct. Jak to tady vedete, do prdele? Mně by to mohlo být ukradený. Já si tady odkroutím tři dny, aby ta kráva z televize měl svou šou...

BERGMANOVÁ: Echm, echm...

MARIE: Ale tak to řekl, že ano?

ŠÉF: Jo, to jsem řekl.

BERGMANOVÁ: Šupák jeden.

ŠÉF: Takže já sice odjedu, ale vy tu zůstanete. A s tím, co tady předvádíte, to daleko nedotáhnete. Ta sekaná se fakt nedala žrát. Přemýšlejte o tom. To vám říkám jako kuchař.

MARIE: Tak si to zkuste, vařit pořádně s takovým vybavením. Ta kráva Lišková nepustí ani chlup!

LIŠKOVÁ: Echm, echm.

MARIE: *(naštvaně)* Jo, to jsem řekla!

ŠÉF: Kuchyň vedete vy. A vy si musíte říct, co potřebujete. Váš podnik by měli okamžitě zavřít! A vás taky, to je na kriminál, jak tu vaříte. Ale zítra uvidíte, co se tu dá všechno udělat.

DÁŠA: *(mezitím projde)* Nashle.

MARIE: Bedřich měl pravdu, jste jen televizní tajtrdlík. Už vás nebudu poslouchat.

Světla se opět rozsvítí naplno, šéf mizí.

MARIE: No a pak jsem taky odešla.

INSPEKTOR: Ano, to by odpovídalo. A nevšimla jste si na něm něčeho zvláštního? Nebyl naštvaný? Podrážděný?

MARIE: Zvláštního? Ne. On je naštvaný a podrážděný pořád.

INSPEKTOR: Děkuji, to mi stačí. Paní Lišková, vy jste říkala, že jste se šéfem o zvýšení platu nebavila. O čem jste se tedy spolu bavili?

LIŠKOVÁ: No setkali jsme se tu hned po natáčení.

Lišková vstává, stmívá se, šéf si sedá k vedlejšímu stolu.

ŠÉF: Můžete na moment? *(Lišková si přisedne)* Musím říct, že s vaším podnikem jsem spokojen. Ti dva v kuchyni sice vaří jak Spejbl s Hurvínkem, ale jinak je to tu na úrovni. Prostředí, výzdoba, ty krásné ubrusy, líbí se mi to tu. Neměl bych vám to říkat, ale v tom pořadu ode mě dostanete jasné doporučení.

Za barem spadne něco na zem a objeví se tam Bára.

LIŠKOVÁ: Copak se stalo, Barunko?

BÁRA: Spadla mi lžička, paní vedoucí, ale už jsem ji zvedla.

LIŠKOVÁ: Ach, to vám děkuji. A vám taky, pane šéfe. Jste velmi laskavý.

Světla se rozsvítí naplno. Od baru přichází Bára.

- LIŠKOVÁ:** Tak takhle to včera bylo. Prostě jsme se jen domluvili na další spolupráci.
- BÁRA:** Tak takhle přesně to včera nebylo.
- LIŠKOVÁ:** Co tady děláte?
- BÁRA:** Já tady pracuju. Bohužel. Začíná mi směna.
- LIŠKOVÁ:** Tak běžte pracovat.
- INSPEKTOR:** Moment. Vy jste tady včera večer byla? Můžete nám popsat, jak ten rozhovor probíhal?
- BÁRA:** Já teda nevím, o co tady jde, ale klidně vám to řeknu.

Opět se stmívá, šéf si sedá ke stolu.

- ŠÉF:** Musím vám říct, že větší tragédii jsem za celé natáčení ještě neviděl. Podívejte se na to prostředí. To není motorest, to je kravín. Tady chybí jenom žlaby pro kamioňáky. Dám vám jednu radu. Buď to tady komplet předělejte, nebo to zavřete dřív, než vám to tu zavře hygiena.
- LIŠKOVÁ:** Pokusím se. A dostanu vaše doporučení?
- ŠÉF:** *(hlasitý smích)* Doporučení? Vy nejste normální.
- LIŠKOVÁ:** Tak si to zkuste, řídit takový podnik! Víte, co je to za dřinu?
- ŠÉF:** Já mám dvanáct restaurací. Mě nemusíte poučovat.

Za barem opět spadne něco na zem.

- LIŠKOVÁ:** Co tam děláte, nemehlo?
- BÁRA:** Spadla mi lžička. No bóže. Aby vám nepraskla žilka!
- LIŠKOVÁ:** Nebudte drzá, nebo vás vyrazím! *(na šéfa)* A vás asi vyrazím taky!

Šéf se hlasitě směje, světla se rozsvěcí, šéf mizí.

- INSPEKTOR:** To je ovšem trošku odlišná verze, ne?
- LIŠKOVÁ:** Slečně Báře nesmíte moc věřit. Je drzá a krade lžičky.
- BÁRA:** Jo, hliníkové za šest korun. Řekne mi konečně někdo, co se tady děje?
- MARIE:** Šéfa někdo zavraždil.
- BÁRA:** To je fakt tragédie. Budeme dneska vařit?

INSPEKTOR: Vás to nepřekvapuje?

BÁRA: Mě překvapuje, že ho někdo nezabil už dávno. Mám prostírat?

INSPEKTOR: Vydržte. Ještě jsem nevyslechl slečnu učnici. (*na Dášu*) Vy jste s ním včera večer mluvila?

DÁŠA: Já? Ne. Vlastně jo. Prošla jsem kolem a on mě oslovil (*romanticky vzdychne*)

Opět se stmívá, šéf si sedá ke stolu. Dáša si bere velký pytel s odpadky.

ŠÉF: Krásná slečno, neodcházejte!

DÁŠA: Ale já jdu jenom se smetím.

ŠÉF: Vás je tady škoda, jste obrovský talent. Tak krásně obalené řízky jsem ještě v životě neviděl. Nechtěla byste k filmu? Mám tam plno známých. Režiséři se o vás poperou.

DÁŠA: Když mě asi nepustí naši.

ŠÉF: Musíte odjet se mnou. Ještě dnes volám Hoblíkovi, ať sežene štáb a zítra točíme.

BERGMANOVÁ: Režiséra Hoblíka neznám.

ŠÉF: Ona asi myslela Svěráka. (*k Dáší, kleká si*) Dagmaro, řekněte ano a dejte mi svůj talent!

DÁŠA: Ano! (*a podá mu pytel s odpadky*)

ŠÉF: Splnil se mi sen!

Šéf vstává, objímá ji a společně odchází (za doprovodu hudby?) Scéna se rozsvěcuje, Dáša se pokorně vrací.

INSPEKTOR: To je ovšem zajímavá verze. Slečno, jste ochotna svoji výpověď dosvědčit u soudu?

DÁŠA: Ježiš to né. On si mě vůbec nevšímal.

INSPEKTOR: Myslel jsem si to. No, já vám zatím všem děkuji. Moc jste mi pomohli. Teď půjdu do auta zavolat výjezdovku a pak si vyslechnu ještě toho druhého kuchaře. Zatím, prosím, na nic nešahejte a s ničím nehýbejte.

Inspektor odchází, ale hned se vrací s otázkou jako Colombo.

INSPEKTOR: Ještě okamžiček. Paní Marie, váš manžel včera se šéfem nemluvil?

MARIE: Ne. Jenom dopoledne. Pak se pohádali, manžel odešel a od té doby ho nikdo neviděl.

INSPEKTOR: Promiňte, je mi to líto, upřímnou soustrast.

Odchází a opět se vrací.

INSPEKTOR: Víte, ještě jedna věc mi vrtá hlavou.

LIŠKOVÁ: Ježíšmarjá, on to dělá zas.

INSPEKTOR: Paní režisérko, vy jste vycházela se šéfem jak? Říkal o vás, že jste kráva z televize. Nepohádali jste se včera? Jak to bylo?

Světla začínají opět zhasínat, ke stolu se blíží šéf.

BERGMANOVÁ: Ne! Zase to rozsviňte. Já vám nemám co říct.

Světla se rozsvítí, šéf zklamaně odchází.

BERGMANOVÁ: Se šéfem jsme měli naprosto profesionální vztah. On byl divácká hvězda. Vydělával nám balík. On potřeboval nás, my jeho. To je celý.

INSPEKTOR: Teď už je mi to úplně jasné. Děkuji za vysvětlenou.

Odchází a zase se vrací.

INSPEKTOR: Ještě jedna věc mi vrtá hlavou. Nevíte, kde mám klíčky od auta?

BERGMANOVÁ: Zkuste kapsy od kabátu.

INSPEKTOR: No jistě, to jsem celý já. Děkuji. *(odchází, Bergmanová s kameramanem s ním)*

OBRAZ 10

Ze salónku do kuchyně přechází Marie s Dášou. Zezadu tam přichází i Bedřich. Ještě si zavazuje kuchařskou zástěru, která mu nesedí (ženský motiv – srdíčka? a je mu malá).

BEDŘICH: Marie, nevíš, kde mám svoji zástěru? Našel jsem jenom tuhle.

MARIE: Bedřichu, ty si fakt nic nepamatuješ?

BEDŘICH: No nepamatuju, však mě znáš. Když se napiju, tak mám okno. Koho kde zabili?

Marie ho vezme za ruku a dotáhne ke krvavému nápisu na zdi.

MARIE: A tohle ti nic neříká?

BEDŘICH: Ne. Vůbec.

MARIE: Tady zabili toho šéfa! To nevidíš?

BEDŘICH: No vidím. A vůbec se nedivím. Já jsem ho včera taky málem zabil. Budeme vařit?

DÁŠA: Že jo! Pojdme vařit! (*bere vařečku a jde míchat hrnce*)

MARIE: Nebudeme vařit! Tady se bude vyšetřovat. Za chvíli je tady výjezdovka. A tebe budou vyslyšet.

BEDŘICH: No tak mě budou vyslyšet. Já nemám co tajit.

MARIE: Ne? A co je tohle?

Zvedne ze země jeho zástěru celou od krve. Bedřich si ji překvapeně prohlíží.

BEDŘICH: No to je moje... počkej. Snad si, Marie, nemyslíš, že jsem toho kuchaře zabil já?

MARIE: Tak kde se tady vzala? Včera jsi přece odešel v ní.

BEDŘICH: A jo, to máš pravdu. Ale já bych přece neublížil ani mouše.

MARIE: Policie si to myslet nebude.

BEDŘICH: Hele, já mám svědomí čisté. Já ho nezabil. (*pro sebe*) Nebo jo?

MARIE: No neboj, oni to už z tebe dostanou. Ten pan inspektor je velice... (*hledá slovo*) divný.

DÁŠA: Je to debil!

BEDŘICH: (*dívá se do hrnců*) Poslouchej, když jsi říkala, že se dneska nevaří, tak co to tady kuchtíte?

MARIE: My? Nic.

DÁŠA: To už tady bylo.

BEDŘICH: To vypadá na zabijačku. Ale teda pořádnou. (*prohlíží hrnce*) Tady ovárek. Tady prdelačka. To jsme nikdy nedělali. V troubě je další flák masa. To bude pečeně na kmíně.

Marie jde za ním a taky prohlíží hrnce.

MARIE: To je fakt divné. Tolik masa jsme neměli ani v mrazáku.

BEDŘICH: A tohle je co? (*vytáhne z pánve mobil*) Já jsem ti říkal, že ten mobil jednou uvaříš.

MARIE: (*prohlíží si ho*) Ale to není můj. To je šéfův mobil.

BEDŘICH: (*po chvíli přemýšlení*) Ty, Marie, jak tady zabili toho šéfa. Našlo se jeho tělo?

MARIE: Právě, že nenašlo. Ty myslíš?

BEDŘICH: No ano. Já myslím. Protože nikdo jiný tady nemyslí. Uvažuj logicky. Tady se vaří spousta masa. A nám tady spousta masa chybí (*ukazuje na nápis*). Co by to asi tak mohlo být za maso?

MARIE: To nemůže být pravda.

Z druhého konce kuchyně přichází Dáša s malou pánvičkou a uždibuje z ní.

DÁŠA: Hele, mozeček, ten jsem na zabijačce vždycky milovala.

BEDŘICH: Ukaž? Ten je nějaký malej. No to by odpovídalo.

MARIE: Co budeme dělat?

BEDŘICH: Jitnice, prejt. Někde tu musí být pajšl.

MARIE: Bedřichu!

BEDŘICH: No co bysme dělali. Zatím nic. Přijede zásahovka, oni si to vyšetří. Akorát vypni sporáky a běžte zkontrolovat zásoby, jestli tam nejsou nějakí další kuchaři.

DÁŠA: (*smutně*) Takže jelita nebudou?

BEDŘICH: Ty jsi jelito.

Marie vypíná sporáky a s Dášou odchází. Přichází inspektor.

INSPEKTOR: Á, vy jste pan Bedřich. Vy jste ten živý kuchař.

BEDŘICH: No živý, to se tak úplně říct nedá. Hlavu mám jak střep.

INSPEKTOR: Víte, já bych potřeboval vědět, co se tady včera v noci stalo.

BEDŘICH: To jsme dva. Já, abych vám pravdu řekl, jsem se včera tak trošku ztřískal. Nějak jsme se s tou kulinářskou hvězdou nepohodli, tak jsem to tady zabalil a šel se ožrat. Ke Karáskům, do města.

INSPEKTOR: Může vám to někdo dosvědčit?

BEDŘICH: Úplně všichni.

INSPEKTOR: A kdo je to všichni?

BEDŘICH: To netuším. Ale zpívali jsme tam až do večera. V jednu zavírají, tak mě pak nejspíš vyrazili.

INSPEKTOR: A teď se soustředte, je to důležité. Zkuste si vzpomenout, co jste dělal potom. Nevrátil jste se náhodou sem do motorestu? Protože, a to je fakt, jsem vás ráno našel na toaletě, jak se tam válíte.

BEDŘICH: Válíte, to je silné slovo. Jsem normálně podřimoval. Ale počkejte, máte pravdu. Něco se mi vybavuje. Já jsem se asi doopravdy vrátil. Už vím! Mně to nedalo a chtěl jsem zkontrolovat, jestli je všechno připravené na další den. A to mě překvapilo, že tady ten tajtrdlík byl. A dokonce tu vařil.

INSPEKTOR: A co se stalo pak?

BEDŘICH: *(drží se za hlavu)* Ta moje hlava, pamatuju si jenom útržky.

Světla pohasínají, přichází šéf, bude se přehrávat vzpomínka.

BEDŘICH: *(opilecky)* Co tady děláš?

ŠÉF: *(začne nesrozumitelně huhlat, sem tam se ozve slovo idiot)*

BEDŘICH: To je moje kuchyně!

ŠÉF: *(jako malé dítě na Bedřicha)* Kyš kyš, hanba, neumí vařit. Dostane na zadek! *(dětské gesta – dlouhý nos apod.)*

BEDŘICH: *(na inspektora)* Matně si pamatuju, že se mi vysmíval.

INSPEKTOR: Co bylo pak?

BEDŘICH: Vůbec si mě nevšímal, vařil a úplně po té kuchyni lítal.

Šéf jakože lítá, mává rukama, zpívá si Létající Čestmír.

BEDŘICH: Bylo mi blbě, začala se mi motat hlava.

Šéf dělá velké kruhy po kuchyni, chodí kývavě, jako na lodi.

BEDŘICH: Myslím, že jsem ho chytil pod krkem. *(drží šéfa pod krkem)*. Ty jeden podělanej navoněnej todleto! Vypadni vocaď nebo tě zabiju! *(na inspektora)* Pak jsme se začali rvát. Byla to strašná rvačka. Asi jsem mu dal co proto.

Bitka v kuchyni. Bedřich se sekáčkem, šéf se brání vařečkou a pokličkou vykřívá rány.

INSPEKTOR: Jak to dopadlo?

BEDŘICH: Já nevím. Pamatuju si, že se mi chtělo na záchod a šéf pak normálně vařil.

Šéf pokládá své zbraně na zem a normálně v klidu si stoupne k hrncům, píská si a vaří. Bedřich se mírně potácí dozadu na WC.

INSPEKTOR: Zabil jste ho?

Světla se rozsvěcují, šéf mizí, Bedřich se vrací.

BEDŘICH: Já myslím, že ne.

INSPEKTOR: Dobře, dobře, pane. Tak se tady porozhlédneme. Nevzpomenete si náhodou, co ten druhý kuchař vařil?

BEDŘICH: To už vážně nevím. Ale myslím, že se zdržoval někde v těchto místech. To je příprava. Tady se krájí cibule, mrkev, česnek a tak podobně.

Inspektor si vše pozorně prohlíží, potom zvedá lis na česnek.

INSPEKTOR: Prosím vás, toto je co?

BEDŘICH: To je lis na česnek.

INSPEKTOR: Lis na česnek. A jak to funguje?

BEDŘICH: No, podívejte. To se takhle otevře, sem dáte česnek, takhle to zalomíte a pořádně zmáčknete. A tudy zespoda vyleze ten vylisovaný česnek.

Inspektor si prohlíží lis s neskrývaným zájmem.

INSPEKTOR: Takže tady vložíte česnek, tady zmáčknete, tady se to vylisuje. Teda řeknu vám, to je věc, na co lidi ještě nepřijdou. To je ta nejzajímavější věc, kterou jsem dneska viděl.

BEDŘICH: Tak to jste ještě neviděl kráječ na vajíčka, to si pošmáknete

INSPEKTOR: A řekněte mi, na to jídlo kolem, je potřeba hodně česneku?

BEDŘICH: Tak je to zabijačkové menu. Tam je potřeba opravdu hodně česneku.

INSPEKTOR: A co je ještě potřeba k takovému menu?

BEDŘICH: Tak všechno možný. Ale hlavně teda maso. Čerstvé maso. Pořádná zabijačka se nedá dělat z kupovaných surovin.

INSPEKTOR: Čerstvé maso, říkáte, to je zajímavé.

BEDŘICH: Vy už něco tušíte?

INSPEKTOR: Kdepak, nemám ani páru. Já už jsem zapomněl, co jsem se ptal těch před vámi.
(*přemýšlí*) Nejlepší bude, když se všichni sejdeme a společně to probereme. On se vrah vždycky nakonec přizná.

BEDŘICH: Jo? A to vás učili kde?

INSPEKTOR: (*plný života*) V televizi, milý pane, v televizi! Jdeme! Všichni do salónku!

OBRAZ 11

Všichni přicházejí do salónku a sedají si ke stolům. Bedřich, Marie, Bára a Dáša k jednomu, Lišková s Bergmanovou k druhému. Kameraman natáčí. Inspektor zůstává stát.

INSPEKTOR: Tak, myslím, že můžeme začít. Dámy a pánové, všichni asi víte, proč jsem vás sem pozval. Došlo tady k vraždě a já musím odhalit pachatele. Předem říkám, že nemám žádného favorita. Vy všichni jste měli nějaký důvod ho zabít. Nejprve se vás zeptám – je mezi vámi někdo, kdo by se chtěl dobrovolně přiznat?

Dlouhé ticho, nikdo se k přiznání nemá.

INSPEKTOR: Opravdu nikdo? Bedřichu, přiznání je polehčující okolnost.

BEDŘICH: To je pověra. Já znám jednoho, ten se ke všemu přiznal a dostal tři roky navíc.

INSPEKTOR: Tomu nevěřím.

BEDŘICH: No on to byl původně svědek.

INSPEKTOR: Dobrá. Jak říkám, nemám mezi vámi žádného favorita. Mohl to být opravdu kdokoliv.

Inspektor se upřeně se zadívá na Bedřicha.

INSPEKTOR: Takže, než se dostanu k vašim motivům, zamysleme se nad tou největší záhadou. Kam se podělo tělo.

BEDŘICH: Teď jste mi něco připomněl. Hned jsem zpátky.

INSPEKTOR: Nechcete náhodou utéct?

BEDŘICH: Utéct? Zrovna mě to začalo bavit!

INSPEKTOR: To je škoda. Většinou, když se někdo snaží utéct, je to vrah.

BEDŘICH: (*pro sebe*) On nedá pokoj.

Vstává a odchází do kuchyně.

INSPEKTOR: Takže k té mrtvole. Kdybychom měli tělo, odvezli bychom ho na pitevnu a tam už by si s ním věděli rady. Rozřezali by ho na nudličky, tkáň zvlášť, vnitřnosti zvlášť, mozek zvlášť, všechno pěkně zpracovat, zvážit a uložit do formaldehydu na později. Abychom měli důkazy. My tu mrtvolu prostě potřebujeme.

Přichází Bedřich, přináší z kuchyně dva tácy plné zabijačkových dobrot.

BEDŘICH: Tak tady vám HO, teda tady vám TO nesu. Zabijačkové menu! Pěkně jsem vám to naporcoval. Jitničky zvlášť, ovárek zvlášť, masíčko zvlášť, máte to i navážené. Bůček jsem naložil do solného láku, na později, abychom měli co udit. Tak dobrou chuť!

Pokládá tácy ke stolům. Marie je na omdlení, ostatní jsou rádi. Dáša si chce vzít, ale Marie ji pleskne přes ruku. Bere si i inspektor.

INSPEKTOR: To je výborné. Jak se to jmenuje?

BEDŘICH: To jsou škvarky. Co jste tady řešili?

INSPEKTOR: Kam zmizelo to tělo. Je to velká záhada.

BEDŘICH: Dejte si kousek tlačanky. Ta se povedla.

INSPEKTOR: Víte, otázka mrtvoly je důležitá také z toho hlediska, že šéf byl určitě celkem při těle. Ono odtáhnout a někam schovat tolik masa není žádná sranda.

BEDŘICH: Berte si všichni, je tam toho dost.

BÁRA: *(nebere si)* Není tam něco dietního?

BEDŘICH: Mozeček. Ten byl dietní. Ale ten už snědla Dáša.

Všichni si berou. Opět chce i Dáša, ale Marie ji opět pleskne přes ruku. Dáša už je naštvaná. Inspektor přichází k Marii.

INSPEKTOR: Víím, že Bedřich by to zvládl. Ale co vy, paní Marie! *(Marie sebou trhne)* Jak dlouho tady pracujete?

MARIE: Nevím. Asi patnáct let?

INSPEKTOR: A řekl vám za tu dobu někdo, že byste měla jít do kriminálu za to, jak tady vaříte?

MARIE: *(plačtivě)* To nikdy.

BEDŘICH: To ti řekl?

MARIE: *(hlava v dlaních)* Jo, byl hnusný.

BEDŘICH: To je ale hulvát. Nejradši bych ho zabil.

INSPEKTOR: To je přiznání?

BEDŘICH: Ale ne, to je můj sen.

INSPEKTOR: *(na Marii)* To vás muselo hodně naštvat, že? Nechtěla jste mu v té chvíli ublížit? Třeba mu dát facku? Chytit ho pod krkem?

MARIE: *(zuřivě)* V té chvíli jsem chtěla urvat nohu od stolu a udělat mu z hlavy lečo.

INSPEKTOR: A udělala jste to?

MARIE: Ne.

INSPEKTOR: Opravdu ne? Víte, to je totiž lákavá představa.

MARIE: Ne!

INSPEKTOR: To je velká škoda.

MARIE: Dejte si ještě kousek.

Podává mu jejich táč z jejího stolu. Inspektor si ho bere a pojídá.

INSPEKTOR: To je opravdu výborné. Má to takovou delikatesní chuť. Připadám si, jak kdybych pojídal něco z televizního pořadu o vaření.

BEDŘICH: To nejste daleko od pravdy.

INSPEKTOR: *(na Báru)* Slečno Báro, jak vy jste to vlastně měla s tím kuchařem? Byl hnusný i na vás?

BÁRA: Ten byl hnusný na každého. Ale já jsem zvyklá. Na servírku jsou všichni hnusní.

INSPEKTOR: Nechtěla jste ho zabít?

BÁRA: Chtěla. Ale servírky chtějí zabít každého hosta.

INSPEKTOR: Ano, to leccos vysvětluje. *(na Dášu)* Slečno Dášo, nemrzelo vás, že vás pan šéf nevezal do televize?

DÁŠA: Ježíš a jak!

INSPEKTOR: Co byste udělala, kdyby vás tam vzal?

DÁŠA: Já bych ho snad láskou sežrala!

Chce si vzít kousek z inspektorova táčku, ale Marie ji opět pleskne.

INSPEKTOR: A co jste udělala, když vás tam nevezal? Měla jste nutkání ho zabít?

DÁŠA: Né, to bylo zlatíčko.

BEDŘICH: Pěkné zlatíčko.

Inspektor se přesune k Bedřichovi. Dlouze se na něj dívá.

INSPEKTOR: Nebudu vám lhát, pane Bedřichu. Nejvíc podezřelý jste vy. Měl jste nejsilnější motiv. Nevíte, co jste v době vraždy dělal. Máte z personálu největší sílu. Tentokrát vám to už neprojde.

BEDŘICH: Jak tentokrát? Já ještě nikoho nezabil.

INSPEKTOR: Pro jistotu nechám prověřit všechny vraždy televizních kuchařů v minulosti. Víte, většinou pachatele dostanou až při té poslední vraždě.

BEDŘICH: *(na ostatní)* Vždyť je to blázen, řekněte mu to někdo. Proč zrovna já?

- MARIE:** Ano, proč Bedřich? Lišková přece měla taky důvod!
- INSPEKTOR:** To je pravda. Paní Lišková, vy jste si uvědomila, že váš podnik nejenže nedostane dobré hodnocení, ale ještě bude všem pro smích.
- LIŠKOVÁ:** To si děláte srandu! Ano, v tu chvíli jsem ho chtěla trochu zabít. Ale pak jsem si uvědomila, že i špatná reklama je reklama. Není to tak, paní Bergmanová?
- BERGMANOVÁ:** Určitě. Lepší špatná reklama, než dobrý kuchař.
- LIŠKOVÁ:** Vy si myslíte, že jsem ho zabila? Že jsem v sobě celý den dusila vztek, počkala, až bude v kuchyni sám a pak ho rozsekala sekáčkem na maso?
- INSPEKTOR:** Proč ne? Zní to logicky.
- LIŠKOVÁ:** Protože nejsem vrah. To ho pak už mohl zabít kdokoliv. I tady ten kameraman.

Inspektor jde ke kameramanovi a sleduje ho.

- INSPEKTOR:** Mohl jste ho zabít?
- KAMERAMAN:** Já? Ne. Proč?
- INSPEKTOR:** Třeba proto, že vám pořád lezl do záběru.
- KAMERAMAN:** On mi tam má lézt. Já ho točím.
- INSPEKTOR:** Děláte to už dlouho?
- KAMERAMAN:** Třicátou osmou sezónu.
- INSPEKTOR:** To je dost dlouho. Nechtěl jste si vyzkoušet třeba něco nového? Co takhle natáčet gaunery a jejich zločiny?
- KAMERAMAN:** Občas dělám reportáže z parlamentu.
- INSPEKTOR:** Což o to, ale opravdická rozsekané mrtvoly to nejsou. Málo platné, jste také podezřelý. *(ke všem)* No, abych to shrnul. Máme tady dvě záhady. Kdo zavraždil televizního kuchaře a kam se podělo jeho tělo. Ta druhá záhada se mi zdá dokonce záhadnější. Paní režisérko?
- BERGMANOVÁ:** Ano?
- INSPEKTOR:** Kolik vážil ten kuchař?
- BERGMANOVÁ:** Jistou nadváhou trpěl. Do minulého dílu jsme mu sháněli nový pracovní úbor. Přes sto kilo měl určitě.
- INSPEKTOR:** Takže máme tady metrác masa. Co s ním? V okolí je to samý beton a asfalt. Zakopat nepůjde. Navíc tohle je motorest u dálnice. Tady je provoz i v noci. Někam vláčet mrtvolu, to by byl risk. Já si myslím, že to tělo je ještě pořád někde tady.
- LIŠKOVÁ:** My jsme podnik procházeli, tady žádné tělo není.

- INSPEKTOR:** Ano, předpokládám, že jste hledali tělo vcelku. Uvažuju správně?
- LIŠKOVÁ:** Hledali jsme mrtvolu.
- INSPEKTOR:** Všiml jsem si v kuchyni, že tam máte špalek a sekeru. Na co se to používá?
- BEDŘICH:** Na sekání masa.
- INSPEKTOR:** A nenašel bych okolo stopy krve? A úlomky kostí?
- BEDŘICH:** Co já vím. Asi našel. Až tam budu sekat trabanta, najdete okolo stopy oleje a úlomky bakelitu. To dá rozum.
- INSPEKTOR:** Za kuchyní je mrazák. Je to tak?
- MARIE:** Ano?
- INSPEKTOR:** Rád bych se do něj podíval. A myslím, že pak zažijeme velké překvapení. Nemám pravdu?
- BEDŘICH:** To máte. Ten mrazák je úplně vymetený. Maso mají dovézt až za půl hodiny.
- INSPEKTOR:** (*zaskočený*) Ale to je divné. S tím jsem nepočítal. Kam dáváte maso z mrazáku?
- MARIE:** Hostům.
- INSPEKTOR:** A kam dáváte zbytky?
- MARIE:** Hostům.
- INSPEKTOR:** A kam dáváte staré prošlé maso?
- MARIE:** No hostům.
- LIŠKOVÁ:** Řídíme se heslem Vše pro zákazníka.
- BEDŘICH:** Prosím vás, my žádné prošlé maso nemáme. My každé maso z mrazáku rozporcujeme, uvaříme a servírujeme. Dejte si ještě (*nabízí táč*)

Inspektor si chce automaticky vzít, ale zarazí se a dlouze maso studuje. Po chvíli to dojde i Liškové a chce se jí zvracet. I Bergmanové je najednou špatně. Bára vyprskne smíchy.

- INSPEKTOR:** Rozporcujete, uvaříte, servírujete. Pane Bedřichu, odkud máte toto maso?
- BEDŘICH:** A víte, že ani nevím? Toto maso je tak trochu záhada. Prostě se v kuchyni ráno objevilo. Ale chutná vám, ne? Je čerstvé.
- INSPEKTOR:** Děkuji, asi už nebudu.

Dáša si chce vzít, ale Marie ji opět pleskne po ruce.

BEDŘICH: Aní paní režisérce to nejede? (*nabízí jí*) Škoda, že tu není šéf, ten by si pochutnal. Byl to prý fakt libový kuchař.

Bergmanová s Liškovou utíkají s rukama na ústech pryč.

BEDŘICH: Co se děje? Že by jim ten kuchař tak ležel v žaludku?

INSPEKTOR: Pane Bedřichu, teď se soustředěte. Jste soustředěný?

BEDŘICH: Já jsem soustředěný jak neurochirurg. Já bych mohl operovat mozek.

INSPEKTOR: To se hodí. Podívejte se, to maso, ta zabijačka, nebylo by možné, že by to bylo to hledané tělo televizního kuchaře?

BEDŘICH: (*hraný údiv*) Jo vy myslíte, že by to záhadné maso mohlo být... Počkejte, to není možné. Ukažte.

Bere si větší kus masa a jí ho, důkladně si ho vychutnává. V té chvíli se vrací Bergmanová s Liškovou, když to vidí, opět utíkají pryč.

INSPEKTOR: Tak co říkáte?

BEDŘICH: To je těžké. Když já nevím, jak chutná lidské maso. To tady zas tak často neděláme. Ale jestli máte pravdu, tak by to znamenalo, že jsme snědli hlavní důkaz. Není to trestné?

INSPEKTOR: No polehčující okolnost to asi nebude. Pane kameramane, buďte tak hodný a přiveďte nám obě dámy. Musíme to tu dořešit. Čeká nás velké finále.

OBRAZ 12

Přicházejí Bergmanová s Liškovou následované kameramanem. Opatrně si sedají na svá místa.

INSPEKTOR: Děkuji vám, že jste se vrátily. Víím, je to pro vás těžká chvíle. Věřte, ani mně není úplně nejlíp.

BEDŘICH: Copak, něco od žaludku? Na to je nejlepší vývar! Mám zrovna v kuchyni pěkně silný.

Lišková už to nevydrží. Vyletí ze židle a začne škrtit Bedřicha.

LIŠKOVÁ: Ty kanibale! Já tě zabiju! Jak teď budu před lidma vypadat?

Inspektor ji od Bedřicha odtrhne a vede ji zpět k židli.

INSPEKTOR: Prosim vás, paní Lišková, na to opatrně. Dalo by se to posuzovat jako pokus o vraždu.

LIŠKOVÁ: Jaký pokus? Já ho regulérně zabiju! Zničil můj podnik! Zničil i mě!

INSPEKTOR: Jen klid, všechno se vyšetří. Posadte se a vezměte si zatím něco na zub (*ukazuje na tác, Lišková by se nejraději vrhla i na inspektora*)

BEDŘICH: Teda já nevím. Mně se ještě nic nedokázalo, ale už se ze mě dělá vrah. Já toho televizního tajtrdlíka fakt nezabil.

BERGMANOVÁ: Ten tajtrdlík vydělával desetkrát víc, než vy. Uměl vařit. Neměl konkurenci.

BEDŘICH: To nepopírám. Na kmíně, s česnekem neměl konkurenci. Moc dobrý kuchař to byl.

Tentokrát vyletí Bergmanová. Také se vrhne na Bedřicha a chce ho uškrtit.

BERGMANOVÁ: Vy dobytku. To byla slepice, co nám snášela zlatá vejce! A vy jste ji sežral!

BEDŘICH: Já? Vy se s ním cpala.

Inspektor odtrhne Bergmanovou od Bedřicha a vede ji zpět.

INSPEKTOR: Tak dost. Takhle bychom se nikam nedostali. (*na Báru*) Prosim, odnese ty tácy. (*na všechny*) Pan Bedřich má pravdu. Zatím jsme nikomu nic nedokázali. Nevíme, kdo je vrah.

BÁRA: (*odnáší tácy*) Tak proč tady šaškujeme? Mě to tu nebaví. (*na Liškovou*) Chcete to zabalit?

Lišková vypadá, že je jí zase na zvracení. Dáša si chce vzít kousek masa z tácku, který od nich Bára odnáší na bar, ale Marie ji opět pleskne.

INSPEKTOR: Proč tady šaškujeme. To je dobrá otázka. Já vám teď totiž řeknu, co přesně se včera stalo.

Všichni zpozorní. Narovnajít se na svých židlích, připraveni poslouchat. I Bára si sedá.

INSPEKTOR: Znáte detektivku Vražda v Orient expresu? Tam je taky takový chlápek, kterého nikdo neměl rád. Pak ho někdo zabil. Vyšetřoval to jeden můj kolega. A víte, na co přišel? Že ho zabili všichni. Společně.

MARIE: A vy si myslíte, že jsme toho kuchaře zabili my všichni společně?

INSPEKTOR: Všichni jste měli důvod.

DÁŠA: Já ne. Já ho žeru!

MARIE: Okamžitě to vyplivni! (*prohlíží ji pro jistotu ústa*)

BERGMANOVÁ: To je absurdní. Já taky nemám žádný důvod. Naopak.

INSPEKTOR: Jak to, že nemáte důvod? Vražda známého televizního kuchaře prakticky v přímém přenosu. A navíc si všechno od té doby nahráváte.

Všichni se najednou zaměří na kameramana. Ten přestává točit.

KAMERAMAN: (*nejistě*) Já taky neměl důvod.

INSPEKTOR: Točíte úplně všechno?

KAMERAMAN: Ano, prosím.

INSPEKTOR: Takže máte natočenou i tu vraždu?

KAMERAMAN: Ne, tu nemám!

INSPEKTOR: Jak to, když točíte všechno? Dostal jste zákaz, nebo jste to prostě jenom nestihl?

KAMERAMAN: Já u toho nebyl!

INSPEKTOR: Takže oni vás poslali za dveře?

KAMERAMAN: Já byl včera na hotelu. Mám na to svědka! Tady režisérku Bergmanovou!

INSPEKTOR: Vy jste byli v noci spolu? I na pokoji?

KAMERAMAN: Ano, celou noc.

INSPEKTOR: Předpokládám, že jste to nenatáčel.

KAMERAMAN: Natáčel.

INSPEKTOR: Tak to bych potřeboval potom vidět.

BEDŘICH: To já taky!

BERGMANOVÁ: Ale to sem vůbec nepatří! Pane inspektore, vy jste nám slíbil velké odhalení a zatím se tady nimráte ve zbytečnostech. My chceme vědět, kdo to udělal. Protože vaše teorie, že jsme ho rozsekali všichni společně, definitivně padá.

INSPEKTOR: Možná jste ho nezabili všichni společně, možná ho zabila jen určitá skupina lidí. Lidí, kteří měli dobrý důvod ho zabít. A myslím, že ty lidi vedla jedna jediná osoba.

Inspektor se blíží ke stolu, kterého sedí Bedřich a upřeně se na něho dívá.

INSPEKTOR: A myslím, že ta osoba byla... tady paní Marie!

Překvapivě ukáže na Marii. Ta vyskočí ze židličky.

MARIE: To není pravda!

BEDŘICH: Hele, inspektore, do mě si ryjte, jak chcete, ale manželku nechte na pokoji.

INSPEKTOR: Měla důvod? Měla. Má alibi? Nemá. Je mi líto.

MARIE: Ale já to opravdu nebyla! Bedřichu!

BEDŘICH: Marie, sedni si. Já to vyřeším. Pane inspektore, vy zapomínáte, že stále nemáte tělo. Ten kuchař vlastně ani nemusel být zavražděn.

INSPEKTOR: Ten nápis, ta krev. Výborné zabijačkové pochoutky. To nemůže být náhoda.

BEDŘICH: Ale může.

INSPEKTOR: *(stoupne si zády ke dveřím)* Takže vy mi chcete tvrdit, že se tam to maso objevilo náhodou? Že se najednou otevřou dveře a objeví se ten kuchař? Opravdu vám nechci brát iluze, ale ten kuchař je mrtvý. Už ho nikdy nevidíte.

Za ním se ve dveřích objeví šéf. V civilním oblečení, s rukou ovázanou obvazem. Inspektor si ho nevšimne, ale ostatní na něj mlčky užasle zírají. Inspektor si myslí, že se dívají na něho.

INSPEKTOR: Já vím, je kruté to slyšet takhle naplno. Na druhou stranu, jak jsem zaznamenal, vlastně ho neměl nikdo příliš v lásce.

Bergmanová ukazuje rukou na šéfa / inspektora.

BERGMANOVÁ: On je tady.

INSPEKTOR: Ano, svým způsobem bude s námi pořád. Někdo si ho dokonce bude nosit v sobě. Ale vraťme se k meritu věci. Máte poslední možnost se přiznat – kdo z vás to byl?

ŠÉF: No tak se přiznejte, ať můžeme makat.

INSPEKTOR: Děkuji, pane, je to s nimi těžké.

ŠÉF: Já vím, jsou to dobytci. K čemu se mají jako přiznat?

INSPEKTOR: Já jsem inspektor Kolomazník z kriminálky a vyšetřuji tady závažný zločin.

- ŠÉF:** Běďo, Běďo, já jsem říkal, že ti ta včerejší sekaná jen tak neprojde.
- INSPEKTOR:** A vy jste kdo?
- ŠÉF:** Já jsem šéf. *(na ostatní)* Co je? Vypadáte, jak kdybyste viděli ducha.
- INSPEKTOR:** To je on?
- BERGMANOVÁ:** Jo.
- ŠÉF:** Tak jdem vařit, ne? Co to tady máte za dobroty? *(ochutnává z tácu)* To je dobrý, co to je?
- BEDŘICH:** Vepřová zabijačka.
- ŠÉF:** Můj recept! Poznám!
- INSPEKTOR:** Ale já tady vyšetřuji vraždu. Tedy lépe řečeno, vaši vraždu.
- ŠÉF:** Já mám být jako zabitej, jo? Ty krávo, to jsem přišel o to nejlepší! *(na kameramana)* Toč to, ty vole, to bude materiál!

Kameraman celý šťastný začíná točit.

- BERGMANOVÁ:** To je profík, co?
- ŠÉF:** Pane inspektore, nezastírám, že včerejší obědové menu mohlo připomínat úkladnou vraždu. Ale já to přežil, vyříkali jsme si to, tak teď úplně nerozumím tomu, co tady vlastně vyšetřujete.
- INSPEKTOR:** Poďte se mnou. Budete nám muset něco vysvětlit.

Všichni se zvedají a přecházejí do kuchyně. Inspektor ukazuje šéfovi krvavé zástěry a nápis na zdi.

- INSPEKTOR:** Tady - samá krev. Na zdi krvavý nápis Byl jsem zavražděn. Tak co se tady včera v noci stalo?
- ŠÉF:** No, vidím, že vám budu muset něco vysvětlit. Tak dobře poslouchej, inspektúrku.

Světla pohasínají, bude se přehrávat vzpomínka. Šéf si bere připravenou čistou zástěru a vaří něco v hrncích.

- ŠÉF:** Včera v noci jsem se v kuchyni připravoval na další den. Napadlo mě vyzkoušet zabijačkové hody. Hora tučného nezdravého jídla za rozumnou cenu. Češi vám urvou ruce. Nakoupil jsem maso, pajšl a už to jelo. Bohužel po půlnoci mě něco vyrušilo.

Přichází namol opilý Bedřich. Nemůže se ani udržet na nohou.

- BEDŘICH:** *(opilecky, nesrozumitelně)* Co tady děláš?
- ŠÉF:** A jéje. Tady někdo bumbal.

BEDŘICH: To je moje kuchyň. Vypadni, vypadni, dej sem tu vařečku.

Chce vzít šéfovi vařečku, ale vůbec k němu netrefí a potácí se kolem.

ŠÉF: Z tebe bude mít manželka taky radost.

BEDŘICH: *(chytí ho pod krkem)* Moji ženu nech být. Bez ní bych to tady nezvládal. Připrav se, dostaneš nakládačku, jakou jsi ještě v životě nedostal!

Chce ho zbít, ale místo toho útočí na židli. Předvádí stejné pohyby jako ve své vzpomínce na tuto bitku. Za chvíli unaveně končí.

BEDŘICH: Už máš dost.

ŠÉF: No jo no. Hele, jak funguje ta trouba? Mně se zdá, že peče jenom na půl.

BEDŘICH: To ta kráva Lišková. Má troubu z druhé světové války. Ta peče jenom tady *(ukazuje na část trouby)*, na západní frontě.

ŠÉF: Ty vole a proč tady ještě makáš? Dyt' ty by ses uživil jinde a úplně krásně. Ta rajská byla výborná. A jestli to děláš v tomhle vybavení, tak všechna čest. Seber se i s tou tvojí kočkou a Liškovou normálně kopněte do prdele.

BEDŘICH: To myslíš vážně? Pocem, já ti dám pusu *(chce ho líbat)*

ŠÉF: Ty vole, teď mě budeš olizovat a před chvílí jsi mě ještě támhle mlátil *(ukazuje na židli)*

BEDŘICH: Já si musím odskočit. Počkej tady, nikam nechod', budeme pak pokračovat.

ŠÉF: No to doufám ne.

Bedřich se potácí dozadu na WC. Šéf něco krájí velkým nožem. Najednou se z WC ozvou zvuky pádu a rozbíjení.

ŠÉF: On se tam snad zabil.

Šéf se od plotny natahuje, aby něco zahlédl, a nedává pozor. Řízne se velkým nožem.

ŠÉF: Jauvajs! Sakra práce. To je krve jak z prasete! To zas budou kecy.

Přitom se snaží zastavit krvácení. Zašpiní dvě zástěry od krve (může jako používat ty krvavé). Až třetí hadr se mu podaří uvázat kolem ruky.

ŠÉF: Tak a teď jsem za definitivního vola. Pořežu se jak nějaký učeň. Ale co, ať mají radost.

Začíná krvavou rukou přetahovat ten nápis na zdi, ale nedokončí ho.

ŠÉF: Sakra, ty vole, to furt teče. To se musí zašít.

Vytahuje nešikovně jednou rukou mobil, vytáčí číslo.

ŠÉF: Haló, taxi? No, motorest Karambol. Rychlá akce. Potřebuju na úrazovku. Ale fofrem. (*poslouchá*) Jo, město za sto, vesnice za tisíce. Ať si tu za minutu!

Chce vypnout telefon, ale nejde mu to a mobil padá do pánvičky.

ŠÉF: Smažená nokia – po tom se manažeři utlučou..

Odbíhá pryč. Z WC se ještě ozývá Bedřich.

BEDŘICH: (*zpívá*) Jélene, oči máš zelené. Pocem, já ti dám pusu!

Světla se rozsvěcují, vzpomínka končí.

ŠÉF: A to je celý. Dál už je to všední historie. Šest hodin jsem čekal v čekárně, chlap mně tam ukradl peněženku a nakonec mě odmítli ošetřit, protože jsem neměl kartičku pojištěnce Tak jsem se jim tam složil, museli mě oživovat, pak mi to vyčistili, zašili, dali ibalgin a vykopli na zastávku.

INSPEKTOR: Takhle přesně to bylo?

BEDŘICH: Takhle přesně to určitě nebylo, to bych si snad pamatoval.

ŠÉF: Takhle přesně to bylo.

Před šéfa a Bedřicha si stoupne Lišková. Oběma dá facku a odejde.

ŠÉF: Už zas? Tohle se mi stává na každém natáčení.

Přichází Marie a stoupne si před ně stejně jako Lišková. Oba čekají facku. Marie ale Bedřicha políbí a šéfovi podá ruku.

MARIE: I když jste vlastně prevít, tak díky za upřímnost.

ŠÉF: A teď mám průser. Upřímnost nemám ve smlouvě.

MARIE: (*na Bedřicha*) Tys celou dobu věděl, že v těch hrncích není on?

BEDŘICH: Kuchař jsem možná mizerný, ale vepřové maso ještě poznám.

BÁRA: Tak budeme dneska vařit? Mám prostírat?

BERGMANOVÁ: Jistěže se bude dneska vařit. Máme to smlouvě. Tak šup, šup!

INSPEKTOR: Ale to znamená teda, že můj případ je u konce?

LIŠKOVÁ: Vypadá to tak, pane inspektore. Musím se omluvit, že jsme vás tady volali zbytečně. Ale jak vidíte, díky neprofesionálnímu přístupu některých najatých herců a rádoby kuchařů, jsme přišli o krásnou mrtvolu.

INSPEKTOR: Já vás chápu. Mrtvá celebrita je pro reklamu boží požehnání. Ale ujišťuju vás, že je to tak lepší. Kdo ví, třeba by se ukázalo, že jste ho zabila vy a pak byste byla zklamaná.

LIŠKOVÁ: Ujišťuju vás, že nebyla.

INSPEKTOR: Tak já se pomalu rozloučím.

Inspektor odchází ke dveřím, všichni ho sledují, ale těsně před odchodem si ještě na něco vzpomene.

INSPEKTOR: Ještě mi vrtá hlavou jedna věc. Pokud se ta nehoda stala ve dvě ráno a vy jste strávil na úrazovce šest hodin, kde jste byl doteď. Je skoro poledne.

ŠÉF: Dobrý postřeh, inspektore. Po těch práscích na mě přišlo spaní. Nastoupil jsem do autobusu a okamžitě usnul. Myslím, že jsem projel celý okres, než mě ten hulvát řidič vyhodil na opačném konci města.

INSPEKTOR: Ano, to se mi taky stává. Omlouvám se, že jsem obtěžoval.

Odchází, ale opět se vrací se zvednutou rukou.

INSPEKTOR: Víte, zapomněl jsem na jednu maličkost. Slečno Báro, co jste dělala včera večer vy? Pokud vím, tak vás jsem vůbec nevyslychal. Nakonec můžete být hlavní podezřelá.

BÁRA: Byla jsem doma a strávila jsem příjemný večer se svým přítelem.

INSPEKTOR: Náhodou to nemáte natočené?

BÁRA: Náhodou ne. Vy si to s manželkou točíte?

INSPEKTOR: Ne. Manželka tvrdí, že v posteli vypadám jak oběť trestného činu. A ona že nechce žádné důkazy. No, tak já půjdu.

Opět odchází, všichni napjatě sledují směr, kam odešel. Dlouho se nevrací. Nakonec přece jen přiběhne.

INSPEKTOR: Ještě jednu důležitou věc jsme zapomněli!

BEDŘICH: Jakou?

INSPEKTOR: Rozloučit se s diváky!

KONEC